

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark Stone 29-GALAKTICKÁ
SPRAVEDLNOST-.pdb](#)

PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone 29GALAKTIC

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

JEAN-PIERRE GAREN
MARK
STONE
GALAKTICKÁ SPRAVEDLNOST

1

"Pan Randal Gardner?" vytrhl mě ze zasnění stevardův hlas. Zvedl jsem hlavu. "Blížíme se k cíli. Za dvacet minut vystoupíme ze subprostoru. Měl byste si sbalit zavazadla a pak se vrátit do hlavního salonu."

"Už jdu!"

Na chodbách vládne binec smíšený tak trochu s úzkostí. Většina pasažérů je v kosmu poprvé. Jsou okouzlení, ale také je znervózňuje nový svět, který se jim má stát domovem.

Hodím zavazadlo na úzké lůžko a cpu si do něj věci. Moc toho není, jenom náhradní prádlo a necesér.

Mechanicky stisknu nenápadný výstupek na boku a otočím uchem. Tíše to cvakne a ukáže se ještě jedno dno. Málem hvízdnu, když vidím krabičku s výživnými pilulkami, anestetické granáty a nůž. Skoro bych si dal pár facek, že jsem se tam nepodíval, ještě než jsem nastoupil. Kdyby na to přišli celníci, lítal jsem v

parádním maléru.

Sáhnu po noži. Je nádherně vyvážený. Stisknu knoflík, vyjede čepel a její ostří posiluje tenký laserový paprsek. To je zvláštní. Nevzpomínám si, že bych si něco takového bral s sebou, ale před odletem jsem byl ještě v druhotném pooperačním stavu, jak tomu říkají doktoři. A taky je možné, že mi ho tam strčil Mark na památku.

Jako všichni astronauti jsme se občas zamíchali do nějaké té rvačky v pajzlech na astroportu. Takové nože jsou oblíbené zbraně všech, kdo putují na lodích. Mnohdy jen stačilo ukázat nůž s laserem a vyvázl jsem z nemilé situace. V podobných lokálech opatrnosti nikdy nezbývá.

Opouštím kabinu, která mi skoro celý týden sloužila za útulek. Nevšímám si zmatku, odkládám kufřík na hromadu ostatních zavazadel a kráčím chodbou do salonu ke svému antigravitačnímu křeslu. Po levici mám nějakého tlust'ocha. Třeše se jako sulc, zatímco odpočítávají vteřiny, než přejdeme do normálního prostoru. Čtyři, tři, dva, jedna a potom ta známá černá mlha...

S potěšením zjišťuju, že patřím mezi prvních dvacet kolonistů, kteří se probírají. Ale na druhou stranu mám jistý výcvik. Míval jsem ročně i deset nasazení ve Službě pro dohled nad primitivními planetami, ale připadá mi to teď nesmírně dávno. Byla tu ona mise navíc, pobyt ve špitále a Dianin dopis, pak Markova návštěva. Mark je agent stejně jako já. Na ten den si však pamatuju, jako by to bylo včera. Ležel jsem na lůžku a četl si a četl pořád dokola holografické noviny, protože tam byla taková nuda, že se nic jiného dělat nedalo. A v té chvíli vešel do pokoje Mark.

"Nazdar, brácho!"

Nepřicházel zrovna vhod, ale přesto mi jeho návštěva udělala zatraceně radost.

"Marku! Kdy ses vrátil?"

"Právě teď." Tvářil se otráveně a znuřeně. "Slyšel jsem, že tě vyrazili. Nakrklo mě to. Ti inkousti nikdy nic nepochopí. Khov je vzteky bez sebe."

Skoro odevzdaně jsem pokrčil rameny. "Někoho exemplárně potrestat museli, a tak to padlo na mě..."

Hlas se mi poněkud trásl a po Dianině dopisu jsem se už nedokázal ani pořádně naprhnout.

Mluvili jsem o všem možném a pak se mě na to zeptal.

"Co budeš dělat, Randle?"

Rozhodil jsem rukama, i když jsem měl kapačku. Tohle jsem teda nevěděl.

"Nabídli mi místo v jedné důlní společnosti. O lidi, co mají zkušenosti z terénu, mají vždycky zájem, to víš, ale pořád ještě váhám. Platí sice dvakrát líp než SDPP, ale nemám chuť mít za zády pořád nějakého šéfa."

Díval se na mě, soucitně, ale nebyl to falešný soucit. I pro něj tahle práce znamenala moc, takže moc dobře věděl, jak mi je.

"Snad si pamatuješ, že mě taky před dvěma lety vyrazili. No dobře, nebylo to definitivní jako v tvém případě, ale tenkrát jsem vážně uvažoval o tom, že toho nechám, a koupil jsem si restauraci na jedné planetě, kterou začali kolonizovat." Než jsem stačil zaprotestovat, pokračoval: "Poslyš, myslím to jako službu. Před čtrnácti dny ten chlápek, co jsem si ho tam najal, vzal roha i s pokladnou. A protože nemáš momentálně co dělat, říkal jsem si, že by ses na to mohl podívat. A zatím s Khovem nasadíme všechny páky, aby tě zase vzali nazpátek."

Váhal jsem, nevěděl jsem, co mu na to říct. Na Zemi mě teď už nic nedrželo. Odlet by mi možná udělal dobře.

"No tak, ber to. Tenhle týden zrovna letí jedna várka. Uvidíš, že Terrania XXXVI je prima svět."

Pocit nesmírné tíže. Sestupuju s poslední skupinou kolonistů. Nemám chuť prodírat se davem, abych se dostal z lodi o pár minut dřív. Klidným krokem následuju houf mířící k budovám astroportu. Jsou to jen obyčejné prefabrikované baráky, ale vládne v nich čilý ruch a mají tam sympatický nepořádek. Na nových světech je přilet lodi vždycky událost a u přistávací plochy stojí dost zvědavců.

Asi po půlhodině v tlačeničí nás pořádková služba ve vši slušnosti nažene do prostorné místnosti. Na takový stupínek vyjde muž. Vysoký, štíhlý, aristokratických rysů a se zvládnutými vlasy. Štíhlou postavu a mohutný hrudník navíc zdůrazňuje bezvadně střižená uniforma. Hlas má vážný, zvyklý rozkazovat.

"Jsem guvernér Terranie XXXVI. Nejdřív bych vás rád přivítal. Jsme zatím jen malá kolonie, ale úspěšně se vzmáháme. Budete se podílet na vzrušujícím díle, jakým je budování nového světa. Zakrátko dostanete příručky, které vás seznámí s naší planetou, ale rád bych vám ji představil jako první. Aspoň v hrubých obrysech."

Zhasnou a tridiprojektor nám nad hlavami vyčaruje ohromnou namodralou kouli.

"To je Terrania XXXVI," pokračuje guvernér. "Je skoro stejně velká jako Země. Má podobnou atmosféru, až na to, že je v ní o trochu víc kyslíku, což je dobré pro práci, ale zvyšuje to nebezpečí požáru. Otáčí se jednou za dvacet čtyři hodin a deset minut a obíhá kolem slunce třídy G. Má trochu nachýlenou osu rotace, takže je zde malý rozdíl mezi ročními obdobími. Nacházíme se v mírném pásmu na čtyřicáté rovnoběžce."

Ukáže se další tridisnímek. Znovu planeta, ale z větší blízkosti.

"Sedm osmin povrchu pokrývají oceány," přednáší. "Na pólech jsou ledové čepičky. Máme jeden hlavní kontinent a řadu souostroví. Hlavní město je kousek na sever od rovníku. Nazvali jsme je New Cork na přání astronauta, který tuto planetu objevil. V New Corku na Zemi se totiž narodil. Na kontinentu existuje však i několik osad. Asi dvacet kilometrů na západ od města je oceán. Kolem města se táhnou pláně, ale zbytek pevniny jsou jen samé lesy. Dávejte si na ně pozor. Nebyly zatím dostatečně prozkoumány, nevíme dost dobře, co tam roste a co tam žije. Podrobnosti najdete v příručce. Asi dva tisíce kilometrů na sever je horské pásmo, tam provádíme důlní průzkum. Ale Terrania XXXVI, jak už jistě víte, je na nerosty dost chudá."

Další záběr ukazuje hlavní město.

"Jak vidíte, New Cork je teprve městečko, má 34 523 obyvatel. Jsme hrdí na to, že máme v centru vlastní soud i se soudcem. Je to android typu Hardwick. Na rozdíl od jiných nových světů, které se musí spokojit se společným soudcem, Hardwick je zde nastálo. Za soudní budovou je policejní stanice pod velením kapitána Cartlinga. Na jihu města sídlí New Cork News, tedy náš zdroj informací."

Nad hlavami se nám ukáže ohromný tlustokožec.

"A tohle je dospělý zelak. I když vypadá odpudivě a netváří se právě přátelsky, je to naprosto mírumilovný býložravec. Pochází z jedné vzdálené planety. Už v šesti měsících dosahuje dospělého vzrůstu. Stačí mu pouze dostatek čerstvé trávy a prostoru. Dává nám maso."

Rozsvítlo se a obraz se ztratil.

"Nezbývá mi než vám popřát hodně štěstí a..."

Jeho další slova mě míjejí.

Před astroportem mě osloví lepá děvka. Na ramena jí splývají světlé vlasy. V příjemném, ale trochu unaveném obličejí svítí pár modrých očí. Táhne jí na třicítku.

"Zdravíčko, jsem Laura a vy patrně pan Gardner."

"Říkejte mi Randle, prosím," culím se na ni. "Určitě jste z baru Smaragd."

"Nemýlíte se," povídá a vede mě k nedalekému transu. Sedne si za volant a ukáže na místo vedle sebe. Sotva dosednu, odpálí, jako by nás honili.

"Šéf mi dal vědět, že přiletíte, a vysvětlil mi co a jak. Určitě se vám tady bude líbit."

Nejsem si tím zcela jist. Na jazyku mě pálí jedna otázka.

"Lauro, je pravda, že poslední nájemce utekl s pokladnou?"

Udiveně se na mě podívá. "Ale kde! Pan Stone ho odvolal a ještě mu dal velké odškodnění!"

"To mě mrzí."

"Mě ne. Byl to pěkný surovec."

Modré oči se jí zaleskly. Že by slzička? Ale mám dost svých problémů. Tos mě teda převez, Marku!

2

Od mého přiletu na Terranii XXXVI uplynul víc než rok a vzpomínek jsem se nezbavil. Lítosti taky ne. Začíná se mi stýskat po Zemi a práce ve Smaragdu mi moc nepomáhá. Je tam příliš velký klid a jenom vegetuju. Podnik navíc běží i beze mě. Laura se stará o všechno. Špatně spím, a tak si pomáhám alkoholem. Cítím, že to se mnou jde z kopce. Něco bych měl se sebou udělat...

"Pane Gardnere!" vrací mě na zem suchý kovový hlas soudce Hardwicka.

Vstanu a přistoupím k němu.

Android mě sleduje očima, ani nehne hlavou. Podvanácté pronese rituální formuli: "Byl jste vylosován coby člen lidské poroty. Zvedněte pravou ruku a přečtete text před sebou."

Rozvážně přísahám a odevzdaně čekám na otázky žaloby a obhajoby. Prokurátor Jenkins se nejdřív ujistí, že obžalovanou neznám, potom na mně spočine pátravýma očkami a řekne k soudci: "To by stačilo, Vaše Ctihodnosti."

Obhájce, který podle šikmých očí musí mít asijské předky, prohlásí, že nemá žádnou otázku.

A tak si jdu sednout mezi nasupenou ženu ve středních letech a takového koženého chlapíka a dívám se na androida v taláru. Není to tak nový typ, jaký mě provázel na akcích, ale má mnohem větší elektronický mozek. Na planetách daleko od Země dělají soudce androidi. Lidé jsou však nicméně souzeni lidmi, protože o vině či nevině obžalovaného rozhoduje porota.

Co je mi do nějaké vražedkyně nějakého Luiggiho Stracchina? Oficiálně to byl majitel jednoho nočního podniku, ale každý tady ví, že byl především kmotrem zdejší mafie.

Android ztiší šum v soudní síni.

"Porota je kompletní. Planeta Terrania XXXVI proti paní Cory Vickersové. Přečtete obžalobu."

A najednou ji vidím. Tolik jsem se zaobíral vlastními chmurnými myšlenkami, že jsem si ani nevšiml té, kvůli které tady tvrdnu. Je jí určitě třicet, ale vypadá na pětadvacet. Pravidelný obličej rámuje světlé vlasy, je bledá a nenalíčená. Nejvíce mě ale zarážejí oči. Je v nich strach. A slzy. Krátce na mě pohlédne. Jsem jí asi sympatický, protože se stydlivě pousměje.

Android pisař dočte obžalobu. Nebudu to natahovat. Cory Vickersová je obžalována z úkladné vraždy Luiggiho Stracchina, ke které došlo v noci z 23. na 24. září v soukromém salonku klubu Paradise.

"Paní Vickersová, cítíte se vinna, či nevinna?" ptá se soudce.

"Nevinna, Vaše Ctihodnosti."

"Pane žalobce, zavolejte prvního svědka."

"Nejdřív si vyslechneme seržanta Eriksona, který tělo našel," praví důležitě prokurátor.

Vchází mladý muž v policejní uniformě, zasalutuje a skládá přísahu.

"V noci z 23. na 24. září jsem měl službu se Samem Heggarem a centrála nám nařídila, že máme jet do klubu Paradise. Když jsme tam přijeli, vedoucí podniku nám řekl, abychom šli do patra, do soukromé části. Nějaká ozbrojená osoba tam prý vystřelila na několik osob. Že ji tam zamkli, aby nepostřílela zbytek klubu. Došli jsme ke dveřím na konci chodby a otevřeli si klíčem, který nám dali. Za všech bezpečnostních opatření jsme vnikli dovnitř. Pan Stracchino ležel v křesle a obličej měl celý od krve."

"Co jste dělal dál?" ptá se prokurátor Jenkins.

"Paní Vickersová stála v koutě a u nohou jí ležela laserová pistole. Rychle jsem ji sebral. Paní Vickersová se ani nehnula. Potom jsem Samovi řekl, ať zavolá na centrálu, že potřebujeme posilu a kluky z mordparty."

"Seržante," pokračuje žalobce, "poznáváte tuto zbraň?"

"Ovšem, pane. Je to viperlaser 10-D s energetickým zásobníkem. Je na něm destička s vyrytým jménem poručíka Vickerse."

"To mi stačí, seržante," přerušil ho Jenkins.

Na řadě je obhájce.

"V oné části klubu se nacházely i jiné osoby?"

"Ano, pane. Starší muž s velkými kníry, který prohlásil, že je Dave Hart. Je to zaměstnanec klubu."

"Nikdo další?"

"Ještě jsem tam viděl Jacka Malcolma, vedoucího klubu."

"Kdo našel mrtvého?"

"Dave Hart. Zaslechl syčení laseru a vběhl do místnosti. Našel tam mrtvého pana Stracchina a paní Vickersovou se zbraní v ruce. A protože střílela na všechny strany, místnost zamkl a potichu přivolal pana Malcolma, který uvědomil policii."

"Kromě těch čtyř tam nebyl nikdo jiný?"

"Ne, pane."

"A nemohl někdo opustit místnost po činu?"

"Možné by to bylo, protože jsme přijeli až dvanáct minut po zavolání, ale v bezprostředním okolí klubu jsme nikoho neviděli."

"Co jste dělal, zatímco jste čekal na posilu?"

"Vrátil jsem se k paní Vickersové a myslím, že jsem z ní nespustil oči." Odkášlal si. "Tedy... Prostě, paní Vickersová nebyla moc oblečena a..."

Sín zaburácí smíchem a soudce ji musí uklidňovat divokým bušením.

"Protestuji, Vaše Ctihodnosti. Má klientka měla na sobě pracovní oděv a nemůže za to, že v takových podnicích jsou čišnice oblečeny jen spoře!" ozval se obhájce.

"Námítka se zamítá, ale svědek nechť se napříště zdrží jakýchkoli komentářů."

"Ještě poslední otázku, seržante. Jak se klientka chovala, když jste zvedl zbraň?"

"Jako kdyby byla duchem nepřítomná. Nehnula ani prstem."

"To mi stačí, Vaše Ctihodnosti."

"Můžete odejít, seržante," povídá soudce. "Pane žalobce, máte slovo."

"Dalším svědkem bude soudní lékař doktor Pearson."

Doktor je prt'avý, nos má jako skobu a je v černém. Když vyjmenuje své tituly, spustí: "Zavolali mě 24. září, abych ohledal tělo muže, který byl identifikován jako pan Stracchino. Usoudil jsem, že smrt nastala asi hodinu před mým příjezdem. Přesnější informace o době úmrtí nám pak dala skenovací analýza tělesné teploty a srážlivosti krve. Došlo k němu asi hodinu a půl až dvě hodiny a čtvrt. Druhý den jsem provedl pitvu. Smrt způsobil laserový paprsek vystřelený z několika metrů, ale kolem rány nebylo patrné ozáření. Smrt nastala okamžitě. Paprsek vnikl do těla těsně nad kořenem nosu a spálil mozek.

Spektrografoval jsem okolí rány a tvar vstřelu, potom jsem poslal výsledky na policii."

Žalobce vytahuje z obálky několik snímků a podává je lékaři.

"Ano, to jsou mé analýzy, poznávám svůj podpis pod diagramy."

"Děkuji, pane doktore, to je všechno."

Žalobce se obrátí na soudce. "Žádám, aby tyto dokumenty byly přijaty jako předmět doličný číslo jedna."

"Souhlasím. Slovo má obhájce."

"Nemám další otázky, Vaše Ctihodnosti."

Soudce se obrací na porotu. "Chcete se svědka na něco zeptat?"

Když se nikdo neptá, prokurátor Jenkins si opět bere slovo. "Vaše Ctihodnosti, nevím, jestli mám povolát dalšího svědka, protože je už skoro půl jedné a líčení bude brzy přerušeno."

"Můžete pokračovat. Seznam je dost dlouhý a času málo. Obhajoba může klást otázky odpoledne."

"Mým dalším svědkem je kapitán Shell Cartling, který je odpovědný za bezpečnost na Terranii XXXVI, velitel policie a zároveň expert na laserové zbraně."

Kapitán se blíží k padesátce. Vypadá unaveně a váčky pod očima svědčí o tom, že se v poslední době příliš nevyspal.

"Kapitáne Cartlingu, poznáváte tuto zbraň?" ptá se Jenkins a ukazuje mu viperlaser.

"Ano, pane. Poznávám tuto pistoli i značky, které jsem udělal na hlaveň."

"Kdy jste ji viděl prvně?"

"24. září v půl čtvrté ráno mi ji předal seržant Erikson."

"Co jste s ní dělal potom?"

"Vzal jsem ji do laboratoře. Nejdřív jsem si zjistil majitele. Bylo to snadné. Patřila poručíku Vickersovi, který si ji před sedmi lety přivezl z první dovolené. Na pažbu si dal vyryt jméno."

"Co se stalo s poručíkem Vickersem?"

"Byl zabit několik týdnů nato při jedné akci Vesmírné policie."

Kouknu se na obžalovanou. Sklonila hlavu a po tvářích jí stékají slzy.

Žalobce pokračuje: "Na co jste ještě přišel, kapitáne?"

"Ze zbraně jsem několikrát vystřelil. Naskenoval jsem tvar vstřelů a srovnal je s analýzami doktora Pearsona a se zásahy na stěnách. Jak dobře víte, laserový paprsek vytváří krystal umístěný v hlavní pistolé, který mění energii zásobníku ve světlo. Každý krystal má své charakteristické drobné

nepřesnosti, které se dají zjistit příslušnými přístroji. Každá zbraň je tedy jedinečná. Mohu proto potvrdit, že tato zbraň je zbraní, která zabila pana Stracchina."

"Děkuji, kapitáne, bylo to více než srozumitelné. Žádám soud, aby tuto pistoli přijal jako doličný předmět číslo dvě."

"Soud žádosti vyhovuje," pravil soudce. "Pisaři, nejdřív předejte zbraň porotě, aby si ji mohla prohlédnout."

Pistole šla z ruky do ruky. Sousedka mi ji podala, jako by šlo o nějakého jedovatého hada.

Byl to armádní viperlaser. Udržovaný a ještě mastný. Vytahuju zásobník. Indikátor ukazuje, že je ještě ze tří čtvrtin plný. Pokouším se vytáhnout laserovou trubici, ale nějak vážne. Musím pořádně zabrat. Na druhém konci válce vidím krystal. Opět ji zasouvám. Spoušť jde zlehka. Podívám se na výrobní číslo. Ještě chvíli si zbraň prohlížím a potom ji postupuji sousedovi po levici, kterého očividně příliš nezajímá.

"Líčení se nyní odročuje," praví soudce. "Pokračovat bude v půl třetí. Porotu jako obvykle upozorňuji, že nesmí o případu mluvit ani mezi sebou, ani s někým třetím. Nesmí číst noviny ani sledovat televizi."

Soudce vstane a síň se pomalu vyprazdňuje. Novináři jsou poněkud zklamaní, protože žádná senzace se nekonala.

3

Vyjdou z budovy a jsem v příslušně mizerné náladě. Pohled na tuhle prefabrikovanou stavbu a k tomu ten smutný déšť mi na veselí nepřidává. Smaragd je naštěstí jen dvacet minut chůze od soudu. Mám vztek, že mě do toho zamotali. Jdu a mám pocit, že jsem na něco naběhl, že mi něco při dopoledním přelíčení uniklo. Takový maličký detail, a ne a ne ho odchytil... Dojdu ke Smaragdu, nával tam zrovna není. U stolu sedí pár chlápů a láduje se zelačím stejken.

Laura stojí za barem a pořád je stejný kus. Svetr se jí svůdně nadouvá. Vylezu na stoličku.

"Čau, krásko, jeden by řekl, že se kšefty moc nehýbají."

Střelí po mně očima. "Bylo by už na čase, aby ses začal o podnik konečně trochu zajímat. Už dva dny to za moc nestojí."

"V čem je háček?"

"Najednou tě to zajímá? Aha, posledně jsi ji měl jako z praku."

Popadnu ji za zápěstí. Vážně nemám náladu na nějaké výčitky. "Nechme toho. Mrzí mě to. Tak mluv."

Vytrhne se mi. "Před dvěma dny se tady stavil nějaký chlápek. Dal si skleničku, pil ji půl hodiny a ani muk. A pak, když jsme byli sami, mi povídá: 'Pěkný to tady máte. Bylo by škoda, kdyby tady došlo k nějaký rvačce a všechno se rozbilo. Ale nemusí se nic stát. Stačí, když šéf vyplázne týdně tác.'"

Pochopitelně jsem ho poslala, víš kam. Od té doby se povídá, že tady k něčemu dojde. Stálí zákazníci sem přestávají chodit, dostali strach."

"Oznámím to policii."

V tu chvíli mi dochází, že neoznámím nic. Nemám důkazy, nehnou ani prstem.

"Randale, něco bys udělat měl. Taky už začínám mít strach."

Bezmocně svěsím hlavu. Ve špitálu jsem si poležel už dost. Nevím, co jí na to říct. Nejradši bych se na všechno vybodl a vzal si dovolenou. Jdu si do kuchyně udělat sendvič. V zádech cítím opovržlivý pohled. O hodinu později vycházím ze svého bytu, sejdu po služebním schodišti a procházím barem. Už zase myslím na proces. A mám pocit, že jsem na tu maličkost přišel. Zatím přestalo cedit a mezi mraky nesměle vykouklo slunko. Život není zas takový pes. Skočím do transu a jedu na komunikační centrum. Potřebuju si zavolat přátelům na Zemi. Vmáčknu se do skuliny na parkovišti, pádím do volné kabiny a cestou málem převálcuju dámu středního věku, která mě zasype nepříjemnými komentáři. Posílám ji do háje a dost podrobně jí popisuju cestu.

Konečně mám klid, navolím dálkový hovor a mám kliku, hned dostanu spojení.

Za pět minut vycházím nabitý informacemi. Je čtvrt na tři a mám co dělat, abych byl u soudu včas.

4

"Líčení pokračuje," dí soudce. "Žádám kapitána Shella Cartlinga, aby opět zasedl na svědeckou lavici. Pane žalobce, skončil jste s výsledkem?"

"Ano, Vaše Ctihodnosti."

"Výtečně. Prosím křížový výslech."

Obhájce vstává a nedá se říct, že by se netvářil ustaraně. V Cartlingově výpovědi nenašel jedinou chybičku.

"Kapitáne, tu pistoli vám předal seržant Erikson?"

"Ano, pane, hned v kanceláři mi předal tento viperlaser zabalený do kapesníku."

"Byla zbraň takhle naolejovaná?"

"Byla. Uživatelé této zbraně ji konzervují, aby zabránili mikrovýbojům."

"Domníváte se, že tato žena je profesionální střelec a namaže si zbraň, kterou drží prvně v ruce?"

"Námitka!" ozve se Jenkins.

"Námitce se vyhovuje," dí soudce. "Tato poznámka nepřijde do protokolu."

Pupkatý obhájce pokračuje: "Byly odebrány otisky prstů?"

"Ovšem. Osobně jsem zbraň odnesl do laboratoře."

"Postupujete takhle vždycky?"

"Nikoli, ale tento případ mi připadal dost závažný."

"Specialista na otisky prstů bude vypovídat po kapitánu Cartlingovi. Není třeba ho v tomto ohledu vyslýchat," namítá prokurátor Jenkins.

"Ještě bych měl jednu otázku. Jste si jist, že tato zbraň patřila poručíku Vickersovi?"

"Ovšem."

"To mi stačí. Děkuji. Vyhrazuji si však právo povolát kapitána Cartlinga jako svědka znovu."

Kapitán vstane, ale soudce ho zarazí: "Moment. Má ještě někdo nějakou otázku?"

"Já, Vaše Ctihodnosti."

Všechny zraky se obrací na mě.

"Mohl bych se svědka zeptat, podle čeho identifikoval tuto zbraň jako zbraň poručíka Vickerse?"

"Snadno," odpoví kapitán. "Na pažbě je vyryté jeho jméno." Několik přítomných se zasměje.

"Promiňte, ale takhle můžete identifikovat pouze pažbu, a ne hlaveň. U tohoto typu se dá snadno vyměnit."

Zavládne náhlé ticho. Rychle pokračují: "Všiml jste si čísla na hlavni?"

"Ovšem."

"Co znamená?"

"Je to výrobní číslo, ne?"

"Ale neověřil jste si je, že?"

"Ne, vždyť je to nad slunce jasné."

"Protestuji, Vaše Ctihodnosti," vyletí žalobce jako čertík ze škatulky. "Je to jen ztráta času. Porotce chce na sebe pouze upozornit."

Vstává i obhájce. Než však stačí cokoli říct, ozve se soudcův kovový hlas: "Kam tím míříte, pane Gardnere?"

"Hned vám to řeknu, Vaše Ctihodnosti. Domnívám se, že série, k níž patří i tato zbraň, se začala vyrábět teprve před třemi lety, tedy čtyři roky po smrti poručíka Vickerse. Hlaveň se navíc do této pažby moc nehodí."

Čertík ze škatulky vyletí znovu a ječí: "Námitka, námitka!" Ale v nastalé vřavě ho skoro není slyšet.

"Vaše Ctihodnosti," ozývá se obhájce. "Rád bych položil svědkovi pár otázek."

Soudce utiňuje randál: "Námitka obžaloby se zamítá. Obrací se k obhájci. "Rád bych to objasnil osobně."

"Kapitáne, všiml jste si toho čísla?"

"No, viděl jsem ho, ale neověřoval."

"Můžete získat přesné informace o datu výroby?"

"Jistě. Mohu je mít do půlhodiny. Stačí se spojit se Zemí."

"Dobrá. Líčení se tedy odročuje."

Když líčení zase pokračuje, síň praská ve švech. V okolí prokurátora vládne jakési vzrušení. Obhájce se tváří jako sfinga, prsty nervózně poťukává na přenosný komunikátor.

Soudce udeří kladívkem do stolu a zahájí přelíčení.

"Kapitáne, máte ty informace?"

Cartling je zpocený jako myš. "Ano, Vaše Ctihodnosti. Spojil jsem se s ředitelem továrny. Pan Gardner měl pravdu. Tato zbraň byla vyrobena přesně čtyři roky a tři měsíce po smrti poručíka Vickerse. Patřila do dodávky na Terranii XXV. Krátce po dodání byla tamní zbrojnice vyloupena. Pachatelé nebyli nikdy zjištěni. Zbraň se objevila teprve teď. Domnívám se, že hlaveň byla vyměněna, než se pistole dostala do rukou policie."

"To mi stačí, kapitáne." Soudce se obrací na obhájce: "Chcete se na něco zeptat?"

"Ano, Vaše Ctihodnosti. Udělali jste paní Vickersové po zatčení zkoušku na zbytkové zařízení?"

"Nebylo třeba, měla zbraň v ruce."

"To však nijak nedokazuje, že z ní střílela. Potvrdila by to jediné zmíněná zkouška. Všechny pistole vydávají při střelbě ionizující záření, které se liší podle uživatele. Obyčejný Kirshovův test by potvrdil nevinu mé mandantky." Kapitán chtěl něco říct, ale advokát pokračuje: "Podrobili jste testu ostatní přítomní?"

"Ne."

"Škoda."

To slovo zaznělo jako šlehnutí bičem.

"Můžete odejít, kapitáne," přerušil soudce ticho. "Prosím dalšího svědka."

Vstává Jenkins. "Mým dalším svědkem je pan Dick Burdan, specialista na otisky prstů."

Burdan je vysoký, hubený a rysy má ostré, jako by mu je někdo vystříhl žiletkou.

"Zkoumal jste zbraň, která je zde jako doličný předmět číslo dvě?" zeptal se žalobce.

"Předal mi ji kapitán Cartling. Běžným způsobem jsem sejmul otisky prstů. Potom jsem je porovnal s otisky obžalované. Naprosto se shodovaly."

Burdan předává snímky otisků. Kolují mezi porotci.

"To mi stačí, Vaše Ctihodnosti," říká Jenkins. "Dávám slovo obhajobě."

Obhájce si nějakou chvíli prohlíží snímky, potom přistoupí k Burdanovi.

"Pane, z těchto snímků konstatuji, že jste našel otisk palce a otisk dlaně na pažbě, otisk ukazováku na spoušti. Potom stopy dalších prstů na pažbě. Otisky jsou velmi jasné. Všechny patří pravé ruce. Má klientka tudíž držela zbraň za pažbu, je to tak?"

"Naprosto správně, pane."

"Jiné otisky na zbrani nebyly?"

"Nikoli, ověřoval jsem si to."

"Níc méně nové metody umožňují zjistit i starší otisky nebo organické stopy, třebaže byly setřeny."

"Ano, pane. Jenže tuk všechny další otisky zničí."

"Je tedy možné, že zbraň mohl použít někdo jiný a potom ji namazat, aby setřel své otisky?"

"Ano."

"K čištění zbraně je zpravidla zapotřebí obou rukou. Ale jiné otisky jste nenašel, že?"

"Ne, jak jsem už říkal."

"Takže ten, kdo zbraň ošetřoval, měl rukavice, jinak bychom na zbrani měli otisky dvou osob."

"No... To je trochu spekulativní a..."

"Vůbec ne. Odpovězte mi jasně. Kdyby se někdo té zbraně dotkl podruhé, byly by tam další otisky. Ano, či ne?"

"Patrně ano."

"Děkuji, pane Burdane. V tom případě však nechápu, jak má klientka mohla vniknout do kanceláře pana Stracchina, vytáhnout takhle velikou zbraň, pečlivě ji v rukavicích namastit, zase ji vzít do ruky a vystřelit."

"Námitka!" ozval se žalobce.

"Námitce se vyhovuje," dí soudce. "Teď není závěrečná řeč, pane doktore. Měl byste se omezit na otázky svědkovi."

Obhájce sklonil hlavu. "Ještě jednu otázku, pane Burdane. Sejmul jste otisky ze zásobníku?"

"Ne, nehledal jsem je tam."

"A proč ne? Když se zbraň skutečně pečlivě čistí, občas se stává, že při nasazování zásobníku se rukavice nepoužívají."

"Ano, někdy ano, ale..."

"Řekl bych, že v téhle písničce," usmál se obhájce, "je dost falešných not. Opomněla se řada detailů." Obrací se a jde si sednout.

"To tedy ne!" ozve se žalobce celý rudý vzteky. "Tady se záměrně překrucují fakta..."

"Ticho!" vyštěkne soudce. "Hádat se mi tady nebudete. Neblaze to ovlivňuje porotu. Znovu vás upozorňuji, že smíte svědkovi pouze klást otázky a musíte se zdržet veškerých komentářů."

"To je vše, Vaše Ctihodnosti."

Obžaloba se rozsypala jako domeček z karet. Závěry odborníků byly zpochybněny, ještě než povolali očitě svědky. Advokátova teorie vypadá věrohodně. Už nepochybuju. Cory svého šéfa patrně nezabila. Ale kdo to na ni chce shodit?

Soudce přelíčení opět odročuje. Znovu se podívám na Cory. Jeden by čekal, že se bude tvářit radostně, ale spíš se chmuří. Ta holka je učiněná záhada. Skoro bych řekl, že chce, aby ji odsoudili!

5

Znovu se rozpršelo a náladu mám pod psa. Sedám do transu a jedu jen tak nazdařbůh, abych se zklidnil. Když míjím podniky na hlavní třídě, dostávám tak trochu žízeň, ale vím, že alkohol mi nedá zapomenout na Službu ani na Dianu. Jedu tedy dál a zastavím před svým bytem za Smaragdem.

Do baru už ani nejdu. Dneska se mi nechce hrát šéfa. Ať si Laura poradí sama. Ostatně jako vždycky.

"Nevíte, kolik je hodin, prosím?"

Automaticky se podívám na hodinky a vtom cítím, že mám někoho v zádech. Chlapa jako horu, s nízkým čelem, připomíná medvěda. Přede mnou je pro změnu mladíček střední postavy a s připozahnutým nosem.

"Poslyš, brácho, ty tvoje hlášky u soudu nejdou někomu pod nos. Ten případ je přece nad slunce jasnej, ne?"

"Odjed', nechci se tady zpovídat," povídám.

"Klídek, přece se dohodnem."

Křivonoska sáhne do kapsy. Celkem se mi uleví, když vytáhne dlaň s desítkou zlatých destiček.

"Vždycky se můžeme nějak dohodnout," pokračuje.

"Popřemýšlím o tom," říkám a chci jít dál. Ne že by mě prachy nezajímaly. Za těch deset táců bych si mohl zaletět na Venusii. Ale jediné, co mě zajímá, je být doma a zapnout si spánkový induktor.

"Pán zřejmě nechce být rozumný," zabručí medvěd za mými zády.

Chci pokračovat v cestě, ale něco se mi zaryje do žeber, Křivonoska po mě hmátne a táhne mě k zaparkovanému transu.

"Nastup si. Jenom cekneš a uvidíš." Rovněž nasednou a trans se rozjede.

"O co jde? Utekli jste z blázince?"

Po šíji mě trochu drsněji pohladí hlaveň pistole a řidič štekne: "Sklapni. Máš moc velkou hubu. Do čeho se to u soudu montuješ? Snad si nemyslíš, že nějakej takovej degen jako ty to všechno rozhasí?"

"Moc mluvíš, Sylvio," praví Křivonoska za mnou.

Nastává ticho. Poněkud zvědavě se rozhlížím a jsem odměněn ranou za ucho. "Říkal jsem, že se nemáš hejbat."

"Kam jedeme?" ptám se, když to už tolik nebolí.

"Na klidný místečko, kde se zbavujem podobnejch všetečků."

"A proč? Co jsem udělal?" Lehce mě mrazí.

Sylvio se dá do smíchu. "Slyšíš to, Micky? Už je podělanej. A stačilo jen vzít prachy."

Za městem zvýšil rychlost. Už nepochybuju o tom, že to myslí vážně. Pak automatická jízda skončí a řidič se ujímá řízení. Micky za mnou si pokuřuje trávu z Terranie XV.

Přerušuju ticho. "Můžu si taky zakouřit?"

Micky chvíli váhá a potom mi hodí krabičku. "Je to tvoje poslední," podotkne.

Nakloním se dopředu, aby si na ten pohyb zvykli, zapálím si, blaženě se nadechnu. Jedeme jakousi

pustinou. Skály, křoví, skály, křoví. Tady by se hrálo na schovávanou... Dokužu, je čas jednat. Beru si další cigaretu a nakláním se dopředu k zapalovači na palubní desce. Kopnu řidiče do nohy, noha mu sjede z plynu, strhne volant a sjede z cesty. Ještě než stačí zastavit, otvírám dveře a katapultuju se ven. Překulím se, vstanu a třicet metrů sprintuju. Pak zakličkuju a schovám se za nejbližší skálu. První z transu vypadne Micky a dvakrát vypálí svým směrem. Za ním se vybatolí medvěd a kleje jak pohan.

Naberu trochu bahna a naplácám si ho na obličej a na světlejší části oděvu.

"Kretění!" řve Micky na kumpány. "Amatéri! Rychle ho chyt'te. Daleko nebude. Klepe se někde za šutrem."

Omyl, Micky, neklepu se.

"Hele, Sylvio, ty hledáš před sebou, Tom jde doprava a já doleva. Rovnou střílejte."

Takže medvěd je Tom. Asi umřeš, Tome, protože jdeš ke mně. Ještě ho nevidím, ale slyším ho. Každou chvíli o něco zakopne a nadává. Chyba, Tome, dobrý voják chodí potichu. Z tebe bude jediné tak dobrá mrtvola.

Už vidím jeho obrysy, v ruce svírá kobru osmnáctku. Minul mě a je teď ke mně zády. Vyskočím...

Nebudu to popisovat. Prostě jsem mu zlomil vaz a získal jeho pistoli. Rychle ho prohledám, obsloužím se peněženkou a magnetickými klíči, které budu potřebovat v dalším pátrání. Potom se pár kroků vzdálím a schovám se za jinou skálou.

Kdosi se ke mně blíží. Patrně Sylvio. Svítí si baterkou. Chyba, chyba, jsi příliš dobrý cíl.

Světlo pak padne na Tomovo nehybné tělo. "Už ho mám, tady leží!" vykřikne, ale než si stačí uvědomit svůj omyl, dostává zásah. Svalí se s děravým mozkem. Získávám další pistoli a obsah jeho kapes se přemístí do mých.

Už zbývá jen Micky, ten je nejnebezpečnější. Mám uši jako plachty, ale neslyším nic, jen kapky deště.

"Tome! Sylvio!" ozve se docela blízko.

Instinktivně se otáčím, vystřelím a plácnu sebou na břicho. Odpoví mi dva zášlehy. Stačilo málo... Střílet tedy umí!

Nehýbám se. V téhle hře prohrává ten, kdo se pohne první. Minuty zvolna míjejí. Moknu a pořád je tma jako v pytli. Pomaloučku nahmatám kámen. Opatrně ho zvedám a odhazuji doleva.

Dopadne a napjatý Micky třikrát vystřelí. Já zase vystřelím desetkrát a pak konečně slyším řev.

Tentokrát jsem ho určitě zasáhl. Blížím se k němu opatrně, ale zbytečně. Leží tam, obracím ho. Na to, že jsem zvyklý spíš na primitivnější zbraně, nejsem zas tak špatný. Nejméně čtyři zásahy do prsou a jedna ruka pryč.

Potom najdu ostatní mrtvoly. Všem vracím zbraně, ale předtím jsem je pořádně otřel. Ať si to místní policie nějak rozebere.

S písničkou na rtech si vykračuju k transu. Je v pořádku a souhlasí se startem. Podívám se do zrcátka.

Moc jsem neutrpěl. Až na tu bouli za uchem. To se ti podařilo, poručíku Gardnere!

6

Domů se vracím něco po deváté. Předtím jsem ale ve voze setřel všechny otisky, to dá rozum.

Deset minut si mědím pod sprchou, když se ozve videofon.

"Dobrý večer, pane Gardnere." Je to Coryin advokát.

"Dobrý."

"Jmenuji se Pat Yung a víte, že jsem obhájce paní Vickersové. Nějak jsem o tom přemýšlel a rád bych se s vámi setkal. Víím, že vám to nemusí připadat košer. Kdyby se to dozvěděla Rada Galaktického řádu, měl bych problémy. Dlouho jsem váhal, ale nakonec jsem se přece jen rozhodl. Vypadá to, že vám osud té nešťastnice není lhostejný. V zájmu své klientky bych vám možná mohl něco říct."

Zdalo se, že to myslí upřímně a že mě chce skutečně vidět.

"Poslyšte," povídám, "na veřejnosti se sejít nemůžeme, nějaký škrabal by nás poznal. Nejjednodušší bude, když přijdete sem."

"Jsem u vás za půl hodiny."

"A ověřte si, jestli vás někdo nesleduje. Nemusíte mi zaparkovat hned před domem." Dávám mu adresu

a končím.

Rozhoduju se pro večeri. Automat mi vyplivne jakousi kaši, kterou do sebe nahrnu, a hlad je rázem pryč. Radši bych si dal sendviče, ale nechce se mi do baru, aby mě Laura nepřinutila hrát šéfa. Ještě připravím do obýváku flašku whisky, sklenice a led a potom si z kufru vyndám nůž. Nerad bych se dneska dočkal ještě dalšího překvapení. Ale stejně se budu muset poohlédnout po něčem jiném, protože nemyslím, že by tenhle nožík na někoho příliš zapůsobil.

Ještě mám čas. Takže vyprázdním kapsy špinavé kombinézy. Rádio, zapalovač, klíče, ty dávám stranou. Peněženky vydaly čtrnáct táců, fajn, a lístek, na němž stojí: Jenny Moonová, Tupolevova 185. Zapisuju si ji do mozku. Zrovna to strkám všechno pod relaxační kanape, když se ozve zvonek.

"Dobrý večer, pane Gardnere, snad mi to netrvalo příliš dlouho."

"Ani ne, račte dál."

Tloušťk jde za mnou do obýváku. Vypadá mladě, oči má šikmé a mokré vlasy připlácle. Tváří se ještě neproniknutelněji než u soudu.

"Whisky? Čistou?"

"S vodou."

Naleju dva pořádné panáky, protože taky potřebuju vzpružováka.

"Pane Gardnere, jsem ve značně ošemetné situaci. Nejdřív bych se vás rád na něco zeptal. Doufám, že vám to nebude vadit."

"Ptejte se."

"V současnosti jste vedoucím baru Smaragd. Informoval jsem se na vás. Víím, že jste byl příslušníkem SDPP, že jste byl na jedné misi vážně raněn a že vás Komise pro nevměšování vyloučila z řad Služby. Proč?"

Vzpomínám na to sice nerad, ale pokrčím rameny a spustím:

"Byla to běžná mise na primitivní planetě typu sklonek renesance. Tam jsem pochopil, co znamená slovo genocida. Jeden král velice krutě likvidoval obyvatele na severu své říše. Nemohl jsem se na to už dívat a přidal jsem se ke skupince povstalců. Při jedné srážce jsem se srazil se samým králem. Byl to obávaný šermíř a mé ochranné pole haprovalo. Ale neutekl jsem. Vzpomněl jsem si na ty mrtvé ženy, děti, na mučené... Vrhel jsem se na něj. Taková stvůra nemá přece právo na život. Můj android byl jinde a nemohl zasáhnout. Abych to zkrátil, nakonec se mi nějak podařilo ho zabít a povstalci vyhráli. Android mě rychle přenesl do zdravotního bloku lodi a vrátil se se mnou na Zem. Tři měsíce jsem byl v komatu. Když jsem se probрал, dozvěděl jsem se, že mě vyrazili, protože jsem svévolně pozměnil běh dějin. Tři dny nato mi žena oznámila, že se chce rozvést a že už vše zařídila. A tak jsem se stal šéfem baru v téhle díře.

Spokojen?"

"Naprostu. Budu k vám taky upřímný. Potřebuji zkrátka pomoc. Taky pocházím ze Země. Po jednom procesu mi mafie nasadila nůž na krk a já usoudil, že bude lepší, když se přestěhuji. Sotva jsem tady přistál, začal případ Vickersové a dostal jsem ho ex offo. Když uspěju, znovu se uchytím, když ne, nemám na téhle planetě jako právník už naději. Chápete?"

"Jistě. Pokračujte."

"Jak už jsem řekl, jsem tady nový a nikoho tady neznám. Pokoušel jsem se najmout soukromého detektiva, ale marně. Pak jsem zjistil, že mě pořád někdo sleduje. Pochopil jsem, že v tom má zase prsty mafie. Nikdo mi zkrátka nepomůže. Mají strach. Sám pátrat nemůžu, podle tloušťky mě každý pozná. A tak potřebuju vás."

"Nechápu sice, co pro vás můžu udělat, ale pokusím se vám pomoci."

"Dík. Jsem jinak Pat."

"Fajn, Pate, dáme se do toho. Sledovali vás?"

Pobaveně se usměje. "Jistěže. A dalo mi práci je setřást. Zbavil jsem se jich na jedné křižovatce, pak jsem ještě chvíli jezdil, ale nikdo už za mnou nebyl."

"Skvělá práce. Ještě na jedno bych se rád zeptal. Věříte, že je paní Vickersová nevinná?"

"Abych pravdu řekl, nevím. Dokud jste nezasáhl, myslel jsem si, že to skutečně udělala. Ale teď už si to nemyslím. Navíc se do toho plete mafie. Asi jsme jim šlápli na kuří oko."

"A co říká ona?"

"Nic, vůbec nic, je to k vzteku. Nedostal jsem z ní ani slovo. Mlčí, sklopené oči a brečí."

"Proč ale?"

"Nevím."

"Začněme od začátku a řekněte mi všechny detaily. Do dnešního rána jsem o tom případu ani neslyšel."

"Nebyl jsem na tom o moc líp než vy. Na začátku případu jsem toho měl ve spisech méně, než je v mozku policajta."

Nalil jsem oběma znovu. "Tak spust'te."

"Nejdřív o Cory Vickersové. Rozená O'Neilová. Je jí dvacet šest. Otec jí zemřel před osmi lety, matka o rok později a nenechali jí prakticky nic. Musela přerušit studia a jít do práce. Musela se starat o sestru Shirley, které tenkrát nebyly ani dva."

Napil se a pokračoval: "Nejdřív dělala servírku v jednom bufetu. Potom se seznámila s poručíkem Vickersem a vdala se za něj. Najal tady pro ni a její sestru dvougaronku. Jezdil za nimi, když měl volno. Půl roku po svatbě ho poslali do akce a z ní se už nevrátil. Cory to dost sebralo. Penze pro obě nestačila, a tak šla zase dělat. V tomhle městě se těžko shání zaměstnání, a tak musela vzít servírku v Paradise Clubu, i když ten podnik má špatnou pověst. Je hezká, a tak ji rovnou vzali. Dál bydlela v garsonce se sestrou. Obžaloba tvrdí, že byla Stracchinovou milenkou, ale nemá důkazy. Do 23. září se nic zvláštního nedělo."

Znovu sáhl po sklenici. "Přistupme k onomu osudnému dni. Odpoledne se chovala normálně. Šla se Shirley na procházku a vrátily se v pět. Uvařila večeři, uložila sestru a šla do klubu jako každý večer. V klubu se nic zvláštního nedělo, prý, zřejmě je tam pravidlem, že mlčení je zlato. Nikdo se tam se mnou nechce bavit. Od jejího příchodu do práce až do tří do rána je to černá díra. To je vše."

"Není. Co se dělo pak?"

"No... Zavolali policajty. Přijela jich celá horda. Odvedli ji a pak ji prokurátor obvinil z vraždy, to když si vyslechl svědectví Jacka Malcolma a Dava Harta, Motivem je žárlivost a pomsta. Chtěl ji prý nechat, naštvála se a vystřelila. Cory advokáta nechtěla, a tak určili mě."

"Co řekla na policii?"

"Nic. Právě proto ji Cartling považuje za vinnou. Jinak je to prý docela slušný polda."

"Kdo se stará o Shirley?"

"Cory tvrdí, že jedna její přítelkyně ji dala do penzionu někde poblíž. Nechce, aby sestra věděla o procesu."

"A teď mi něco řekněte o tom klubu."

"Je to nejluxusnější podnik v širokém okolí. Vynikající kuchyně, nedělají jen zelačí stejky, hudba, skvělý program. Když jste sám, vždycky najdete nějakou spřízněnou duši, ale vše se děje velice diskrétně. A když vás tam dost znají, můžete si i zahrát. Hry jsou sice ve městě zakázané, ale policie přimhouří oko. Povídá se taky něco o drogách a vydírání, ale nikdo nemůže nic dokázat."

Přerušuju ho. "Mám zřejmě víc informací než vy. Můžu potvrdit, že existuje vydírání různých podniků ve městě, hlavně barů, například mého. A vždycky když někdo z té sebranky zařve, tak je trochu rozruch, než jiný zaujme jeho místo. Jako je případ onoho Stracchina. Ten zločin z vášně, který přišel tak vhod, je podivná shoda okolností." Nadechnu se. "Ale mám důkaz. Získal jsem ho dneska večer."

"Pátral jste?"

"Ne, důkazy přišly za mnou samy." A tak jsem mu vyličil, jak mě unesli. Zíral na mě s otevřenou pusou. Nalévám znovu.

"Teda vy jste to rozjel! Tři mrtví! To bude rozruch! Problém je v tom, že se nemůžeme spoléhat na porotu. Všichni jsou nějak zkorumpovaní. Nevinu paní Vickersové musí uznat sama obžaloba, jinak je ztracená." Vstane a chvíli chodí kolem relaxačního křesla. Přemýšlí.

"Myslím, že jsem udělal dobře, když jsem se obrátil na vás," řekne nakonec. "Jste pořád ochoten mi pomoci?"

"Ovšemže."

Znatelně se mu ulevilo.

"Hlavním svědkem obžaloby je jistý Dave Hart. Viděl paní Vickersovou vcházet do šéfovy kanceláře pár okamžiků předtím, než začala střelba. Tvrdí, že šéf byl v místnosti jinak sám a nikdo další do ní

nevstoupil. Ten člověk ale nevzbuzuje důvěru. Snažil jsem se o něm dozvědět víc, jenže na nic jsem nepřišel, vůbec na nic."

"Určitě má na svědomí nějakou tu prkotinku jako násilí," nadhodím.

"Budete se divit, ale rejstřík má panensky čistý. Vím o něm jen to, že sem přicestoval před necelým rokem, ale co bylo předtím, jsem také nezjistil. Opravdu vzorný občan. Musím se o něm dozvědět víc, jinak jeho výpověď nikdy nezpochybním. Přesto se mi jednu informaci podařilo získat. Chodívá do baru Flamenco, je to kabaret a má tam prý milenku. To je všechno a stálo mě to sto dolů. Tady byste mi mohl pomoci. Půjďte do Flamenka a získáte maximum informací. Kdybych tam šel já, každý mě pozná a všichni budou mlčet jako hrob."

"Proč ne? Ten kabaret znám. Má špatnou pověst jako ostatně všechny podniky poblíž astroportu. Už jsem tam jednou byl. Pítí je v pořádku, na pódiu se zpívá a svléká. Znáám i někoho, kdo by mi mohl dát tip. Starého pašeráka Texe Harpera. Už jsme se spolu párkrát namazali. Je tam skoro každý večer." Řekli jsme si vlastně všechno. Podávám mu ruku a on mi ještě připomíná své číslo a adresu.

7

Trans jsem zaparkoval o dvě ulice dál. Je jedenáct a Tex už je určitě na místě. Od té doby, co zanechal svého nebezpečného řemesla, šíleně se nudí. Vesmír je jeho jediná vášeň, ta opravdová. Určitě by mnohem radši zemřel mezi hvězdami, než by šel do důchodu do téhle díry. Před deseti lety, to jsem byl čerstvý absolvent, mě zařadili do 1. zásahové eskadry, která tenkrát šla po pirátech. Jednou jsme šli týdně po jedné pašerácké lodi. Zatáhla nás do těch nejnebezpečnějších míst mlhoviny Orionu, mezi pásy asteroidů, mezi černé díry a ionizující mraky. Nakonec byla naše loď v takovém stavu, že jsme se na nějaké pronásledování mohli vykašlat. Onen pašerák byl právě Tex a na tuhle honičku má ty nejkrásnější vzpomínky. Nějak mezi námi utvořila pouta. Od té doby jsme se několikrát viděli, zavzpomínali a popili. Vcházím do velké stupňovité místnosti, uprostřed níž je jeviště, na němž se dějí věci, a hasím si to k baru, že si dřepnu na stoličku. U nepříteli vlídně vyhlížejícího barmana si objednávám kwa, což je takové lehounké pivo. Popíjím a nenápadně se rozhlížím po sále. Tex sedí u jednoho stolu vzadu. Na něm už dvě prázdné flašky. Takže v podstatě skoro nepil. Takhle střízlivého jsem ho snad ještě neviděl. To místo si určitě nevybral náhodou. Má z něj perfektní přehled po celém sále. Beru si sklenici a sedám si proti němu.

"Dobrý večer, Texi."

"Nazdar, mladej. Jdeš jak na zavalanou, zrovna jsem s tebou chtěl hodit řeč."

Zavolá servírku a objedná další láhev.

"Dneska jsi to u soudu pěkně zpackal. Něco jsi rozjel. A navíc o tobě kolujou různé hlášky. Jdou po tobě a dokonce jsem slyšel, že jsi na odstřel. Když se šíří takový zvěsti, není to dobrý, protože chlápci, o který jde, nemají pak dlouhou životnost."

"A řekneš mi, kdo jsou ti oni? Malcom a jeho banda?"

"Je to horší, synku. Včera přiletěli lidi ze Země. Tvrdí, asi, jejich přilet je přinejmenším nezvyklej."

"Nic zvláštního jsem přece neudělal."

"Ten případ mi připadal už od začátku nějak na levačku. Chtějí, aby se to skončilo co nejdřív. Hádej proč? Možná by ses měl na nějaký čas někam uklidit."

"To nemůžu."

"Děláš chybu, ale kdybys potřeboval andělíčky strážníčky, stav se u mě v poledne. Mám ještě pár beden z toho nákladu, co jsem vez na Albireo, když tam byla ta vzpoura horníků."

Zasní se a určitě zase vzpomíná na zlaté pašerácké časy. Potom zvedne hlavu.

"A teď vyklop, co chceš. Určitě ses nepřišel namazat. Skoro nepiješ."

"Sháním nějaké informace."

Smutně se usměje. "Dobře víš, že se s tebou nikdo nemá bavit, jinak bude mít průšvih. A pořádněj."

Pohled mu ztvrdne a podezřívavě se rozhlédne.

"Na druhou stranu zas nikdo nebude Texu Harperovi nakazovat, co má a co nemá. Rád ti pomůžu."

"Znáš jistěho Dava Harta?"

"Jo, občas se tady staví. Patří k Malcomovi. Na něj bacha, je nebezpečnej. Myslím, že jedna zpěvačka

tady je jeho milenka. Přiletěli spolu ze Země."

"Nemůžeš mi zjistit její adresu?"

"Můžu, ale bude to něco stát."

Vylovím z kapsy čtyři sta dolů, které původně sídlily v peněžence těch ničemů, co mě přepadli. Tex jen hvízdne.

"To by mohlo stačit. Počkej pár minut."

Vstane a zamíří ke kulisám. Než si objedná další kva a dopiju to první, je nazpátek. Nenápadně mi strká kus papíru. Polly Moorová, Colombia 12, 3. patro.

"Neděkuj mi a radši zmiz, než na sebe upozorníš."

Strkám adresu do kapsy a vyklízím scénu. Trans na mě poslušně čeká, mrknu se na videomapu a pílím k baráku, který mě zajímá. Ještě se podívám na terminál na turistické informace a zjišťuju, že Polly vystupuje mezi půlnocí a jednou. Na nějaké pátrání tedy moc času nemám.

Dojedu k jejímu domu. Je zamčeno. Zkousím tedy všechny magnetické klíče, co jsem sebral Sylviovi. Naštěstí jeden pasuje. Klika cvakne, dveře letí, táta vchází do dveří. Je to malý byteček, je už za deset minut jedna a Polly se může každou chvíli vrátit. Má to dvě místnosti, obývací a ložnici, celkem vkusně zařízené. Tři čtvrtiny ložnice zabírá postýlka. Na zdi pár fotek nějaké moc pěkné holky, patrně Polly. Asi čtvrt hodinu se tam různě přehrabuju a nenacházím nic zajímavého. Už jsem na odchodu a vtom mi padnou oči na Pollyinu fotku na nočním stolku. Perfektní fotka a zdá se mi, že poznávám pozadí.

Vytáhnu ji z rámečku. Písmenko dole mi potvrzuje, že ji dělali na Zemi. A vzadu je věnování: Mé lásce. Bud Delani. To jméno mi něco říká. Konečně nějaká stopa. Delani bude určitě Hart, těžko by nechal něco po předchozím amantovi. Takže změnil jméno a zřejmě i ksicht. Musím se spojit s Markem, má kamarády u policie a dá mi informace. Vzhledem k pokročilé hodině a k časovému oknu mezi oběma planetami si budu muset počkat pět hodin, než dostanu spojení. Dávám byt do pořádku a zavírám za sebou dveře.

8

Na obrazovce videofonu se ukáže tvář. "Marku, konečně! To byla doba, než jsem tě dostal." Na tváři se mu rozhostí ironický úsměv. "To víš, zkousím nový pohon na Merkuru. Je fantastický. Ta rychlost! Jsem rád, že voláš. Jak to jde?"

"Co jsi mi opatřil to místečko na Terranii XXXVI, mám tak trošku problémy. Dělán porotce v jednom soudním procesu a mám pocit, že někdo hraje krivou hru. Můžeš mi něco zjistit u policajtů?"

"Řekni co."

"Potřebuju všechno o jistém Budovi Delaním."

"Myslím, že to nebude problém, protože admirál Neuman mi dluží laskavost. Zavolej za pět minut. Stabilizuji Merkura, abys mě mohl snáz kontaktovat."

Za pár minut vyběhám z galaktického komunikačního centra, jako by hořelo. Je půl deváté a na to, abych zavolaal Pata, už nemám čas. Bude zírat.

Dostávám se do soudní budovy právě včas a usedám mezi ostatní členy poroty. Usmívám se při představě, jak se bude tvářit ta implantátová stařena vedle mě, až se dozví, že jsem včera večer zlikvidoval tři zabijáky. V síni mi to nepřipadá už tak smutné. Pan prokurátor Jenkins si hová na židli a vysílá na novináře úsměvy. Je si náramně jistý, ale čeká ho náramné překvapení. Jen ať se nemýlím, jinak je Cory ztracená.

Pat sedí na druhé straně. Rysy má ztrhané a bloudí zrakem po porotě. Nenápadně mu ukazuju vztyčený palec a mrknu na něj. Pochopí a dívá se hned jinam. Očividně se uvolnil. Cory vedle něj je pořád stejně bledá a stejně krásná... Jako by jí bylo všechno jedno, jako by byla někde moc a moc daleko.

"Soud přichází."

Vstáváme, soudce pomalu doklouže po parketách na své místo a kovovým hlasem praví:

"Líčení pokračuje. Pane žalobce, zavolejte své svědky."

"Pane Harte, můžete přistoupit?" praví Jenkins.

Dave Hart prokáže svou totožnost a přísahá. Připomíná buldoka, má vysedlé lícní kosti a šikmé oči.

Určitě potřeboval plastiku, ale laser, který mu přejel po tváři, odvedl solidní práci. Už si nejsem zas tak

jistý. Co když Bud Delani je někdo jiný?

Žalobce k němu přistoupí. "Pane Harte, vzpomínáte si na večer 23. září?"

"Aby ne! To je den, kdy ta holka sejmula..."

"Ticho. Žádám vás, abyste odpovídal pouze na to, nač se vás ptám."

"Dobře, rozumím."

"Kde jste ten večer byl?"

"V Paradise Clubu a seděl jsem na chodbě vedoucí k pracovně pana Straczchina. Jsem tam každý večer."

"Co se stalo ve dvě ráno?"

"Díval jsem se na kapesní holovizi. Asi tak ve dvě dvacet přinesla paní Vickersová šéfovi svačinku. Šla kolem mě. Pak vešla do kanceláře."

"Paní Vickersová tam chodila častěji?"

"To zas ne, ale poněvadž jsem věděl o jejich vztahu, tak jsem ji pustil." Poslední slova podmaloval úsměvem plným náznaků. Bylo vidět, že se snaží mluvit spisovně, lépe než jindy, a že mu to moc nejde.

"Jak vypadala, než vešla?"

"Vztekle a..."

"Námitka," vyskočil Pat. "Obžaloba chce po svědkovi, aby interpretoval fakta."

"Námitka se přijímá," souhlasí android.

"Co jste slyšel potom?" pokračuje žalobce.

"Chvilí potom, co se zavřely dveře, jsem zaslechl syčení laseru, vletěl jsem tam a viděl jsem paní Vickersovou s ještě kouřícím viperlaserem v ruce a pana Straczchina zhrouceného v křesle. Měl jsem pocit, že se zbláznila. Začala střílet znova kolem sebe. Usoudil jsem, že bude rozumnější zamknout a počkat, až se vybouří. Pan Straczchino byl mrtvý a už jsem pro něj nemohl nic udělat. Pak jsem zavolał pana Malcoma, který taky slyšel syčení střelby. Hlídal jsem u dveří a on zatím zavolał policii."

"Děkuji, pane Harte. To by stačilo. Prosím obhajobu."

Hard se otočí k Patovi a tváří se sebevědomě.

"Jaká je vaše pracovní náplň?"

"Mám na starosti bezpečnost."

"Máte zbraň?"

"Ovšem a mám na ni papíry. V kanceláři jsou totiž značné částky."

"Jak to, že jste si všiml příchodu paní Vickersové, když jste se podle vlastních slov díval na holovizi?"

"Slyšel jsem kroky a zvedl jsem hlavu."

"Takže jste se na ni podíval jen tak letmo, že?"

"Letmo ne. Díval jsem se na ni dlouho. On je totiž docela pěkný pohled na holku, která na sobě nemá skoro nic," dodává s hnusáckým úsměvem.

"Tvrdíte, že pan Straczchino byl před příchodem paní Vickersové v místnosti sám. Jak to můžete vědět?"

"Protože jsem se nehnul z místa ani na vteřinu a protože tam nikdo neprošel. A do kanceláře vedou jen jedny dveře."

"Kolik času uběhlo od chvíle, kdy paní Vickersová vešla a než začala střelba?"

"Jak jsem už říkal. Chvilka."

"Mohl byste být přesnější? Byly to vteřiny, nebo spíš minuty?"

"Pár vteřin, jen co si dáte do holovize nový disk."

"V tom případě mi vysvětlíte, jak by obžalovaná mohla za těch pár vteřin zavřít dveře a opatřit si viperlaser, protože když vcházela, v ruce ho neměla a nemohla ho nikde schovat, když na sobě neměla skoro nic, a jak by stačila zamířit a přesně střílet, když se tenhle typ zbraně tak těžko ovládá?" vychrlí na něj dlouhou větu.

"Námitka!" zařve žalobce. "Vaše Ctihodnosti, tohle je nepřipustné!"

"Námitce se vyhovuje. Vyslovuji vám důtku. Skončil jste?"

"Ano, Vaše Ctihodnosti. Prosím, abyste mou předchozí otázku nebral na vědomí, ale uvažoval jsem nahlas a neuvědomil jsem si, že by má otázka mohla panu žalobci vadit."

"V pořádku. Ještě nějaké otázky?"

Tentokrát se podívá na mě.

"Ano, Vaše Ctihodnosti."

Upřeně se zahledím na Harta.

"Může se soud pana svědka zeptat, zda zná jistého Buda Delaniho?"

Hart sebou trhne.

Málem řvu blahem. Měl jsem pravdu!

Rychle otočí hlavu k žalobci.

"Námitka, Vaše Ctihodnosti. Svědek užívá rovněž narážky!"

"Pane Gardnere, ihned nám vysvětlete důvod této otázky, jinak vás obžalujeme z urážky soudu."

Jestli teď soudce nepřesvědčím, pak jsem spíš uškodil, než pomohl.

"Když jsem před rokem odlétal z New Yorku na Terranii, noviny byly plné Buda Delaniho, hledaného vraha. Jeho popis byl všude. Měl na paži jizvu ve tvaru Z. Když si svědek sedal, všiml jsem si podobné jizvy. Vyhrnul se mu rukáv. Od počátku líčení zjišťuji, že mezi oběma muži je dost velká podoba.

Plastická operace ji nedokázala odstranit. Mou domněnku by potvrdila obyčejná genetická zkouška. V případě, že se mýlím, jsem ochoten nést veškeré následky."

Zavládne ticho. Android se radí s počítačem. Potom řekne: "Pane Harte..." Ale nedořekne, protože Dave vyskočí ze židle a zařve:

"To si vypiješ, ty hajzle!"

A hned se snaží dostat k východu s pistolí v ruce. Má ale smůlu, protože android soudní zapisovatel má zároveň na starosti bezpečnost v soudní síni. Soudce mu pošle impulz, pisař napřáhne pravici a z palce mu vyšlehne paprsek, který s neuvěřitelnou přesností zasáhne Harta do ruky. Odzbrojeného Dava se pak už snadno a ochotně ujmou přítomní policisté. Za pár vteřin si ho odvádějí.

"Vaše Ctihodnosti," ozývá se Pat, "vzhledem k novým skutečnostem žádám, aby výpověď údajného Dava Harta byla vyškrtuta z protokolu. Nakolik můžeme věřit svědectví člověka hledaného policií pro vraždu?"

"Přece nemůžete odmítnout hlavního svědka!" brání se obžaloba.

"Musím dát za pravdu obhajobě. Prosím dalšího svědka." Jenkins rozpačitě vstává. "Vaše Ctihodnosti, vzhledem jaksi k okolnostem, nešlo by líčení odročit? Potřebuji menší přestávku..."

"Budiž. Líčení bude pokračovat zítra v devět." Podívám se na Cory. Proč se sakra tváří pořád tak vystrašeně a rezignovaně? O co jí ještě jde? Po tomhle ji přece už žádná porota neodsoudí!

9

Když vycházím ze soudní síně, vrhne se na mě smečka novinářů.

"Můžete nám sdělit své dojmy, pane Gardnere? Myslíte, že paní Vickersová bude zproštěna viny? Obáváte se pomsty Buda Delaniho?"

"Poslyšte, slyšeli jste soudce. Porota nesmí komunikovat s třetí stranou. Nic vám nemůžu říct. Spíš se zeptejte obžaloby, jestli má v rukávu ještě nějakého vraha jako svědka."

Tenhle podraz se podaří a já se promáčknu ven. Celkem vzato nemám důvod být nespokojený. Jenom mě zneklidňuje ta vystrašená Cory. Vyhráli jsme s Patem příliš snadno, určitě jsme přehlídli nějaký důležitý detail, jenže nevím jaký.

Celé dopoledne mám volno, a protože mě do Smaragdu nic netáhne, rozhoduju se, že si posvítím na Jenny Moonovou, to je to jméno, co jsem našel u Sylvia.

Nejdřív si ale skočím k Texovi pro tu bedýnku. Nevím sice, oč jde, ale u něj se můžete nadít jen toho horšího. Ale zaručeně to nebude za hubičku.

O hodinu později a chudší o tři tisíce dolů zastavuju trans kousek od Tupolevovy ulice.

Ten dáreček jsem ještě nerozbalil, hodil jsem ho za zadní sedadlo. Tex byl rád, když se mě hned zbavil.

Ono v důchodu není dvakrát dobře stýkat se s někým, kdo je určený na porážku. Nikdy by to sice nepřiznal, ale ti ranaři ze Země na něj dost zapůsobili.

Číslo 185 je obyčejná prefabrikovaná stavba. Ze seznamu nájemníků se dozvídám, že ve třetím patře skutečně bydlí nějaká Jenny Moonová. Zazvoním na videofon u vchodu, ale nic. Zřejmě nikdo doma.

Opřu se do dveří a málem sebou švihnu. Zámek je poškozený!

Ve třetím snadno najdu dveře, o které se zajímám. Pro jistotu zaklepám, ale zase nic. Pak dostanu nápad. Vytáhnu Sylviovy klíče a napotřetí se strefím.

Zatracený dílo!

Musela to být moc pěkná holka, jenže teď se válí na posteli a moc pěkný pohled na ni není.

Začali ji škrtit ve spánku, ale zřejmě se ještě probrala a bránila se, o čemž svědčí příšerně zválená postel.

Zemřela včera a určitě v tom má prsty Sylvio a spol.

Nezbývá mi než honem vypadnout.

Nejdřív ale fofrem prohledávám byt a kapesníkem stírám své otisky. Skříň narvaná hadry. Na stole rozmlácený počítač. V zásuvkách nějaké papíry a všechny paměťové krystaly fuč. Vracím se do obývacího, ale nikde žádné vhodné místo pro úkryt. Menší a dobře vybavený bar: gin, kwa, andromedka. U videofonu se málem o něco škrábnu. Vykukuje to z komody. A nacházím mikrodisketu, která vrahům ušla.

Jenže zrovna v té chvíli před barákem prudce zabrzdí nějaký trans. Do háje, poldové! Vždycky se objeví v nevhodnou chvíli. A už se ženou po schodech. Dekuju se do kuchyně. Naštěstí i tam jsou únikové dveře. Řítím se po požárním schodišti. Jestli nechali někoho venku, tak jsem v pytlí. I kdyby mě hned nesebrali, polda mě pozná zítra v televizi. Musím na to opatrně. Scházím teď pomaleji. A už vidím hlavu nějakého policejního dorostence. Přitisknu se ke zdi a přemýšlím, zoufale přemýšlím, jak z toho ven. Zvednu hlavu a vidím dvě trubky. Moc festovně nevypadají, ale unést by mě mohly. Nemám ostatně na vybranou.

Tiše se zavěším. Ještě štěstí že nevržou. Pomalu jako šelma se blížím ke kořisti. Pak se pustím, a než se to mládě vzpamatuje, dostává ránu pěstí za ucho a k tomu se na něj sesype mých devadesát kilo živé váhy. Potichoučku se poroučí k zemi. Řekl bych, že bych mohl okamžitě nastoupit znovu u Služby, nic jsem nezapomněl.

Dostávám se na opuštěný dvorek, který obíhá asi dvoumetrová zeď, přes tu se dostat je hračka.

Dopadnu na druhou stranu a jen taktak se vyhnu hromadě svinstva. Nehýbám se, nabírám dech a čekám, až se přestanu klepat. Potom polehoučku vyjdu z budovy.

V těch končinách se moc dlouho nezdržuju a rychlejším krokem docházím ke svému transu. Abych se trochu vzpamatoval, jedu domů. Dopřávám si sklenku sternu a sprchu.

Mědím si v navoněném proudu vody. Boule na hlavě už splaskla a nebolí. Nalévám si, hodím to do sebe, alkohol mi exploduje v žaludku a dává mi pocit blaha. Řeknu vám, že stern z Prokyonu je rozhodně ten největší objev za posledních sto let. Uvelebím se v relaxačním křesle a ucucávám ze sklenky.

Ze zasnění mě vytrhne vzdálený hluk rvačky. Propána, to je přece ve Smaragdu! Oni se do něj pustili!

Jestli ho zdemolují, tak mi Mark naočkuje vulkánský mor, a k tomu tupou a rezatou jehlou. Vjedu honem do šatů a řítím se ke Smaragdu jako raketa. Měl jsem vzít na vědomí výhrůžky a přece jen ho na čas zavřít.

Valím se po schodech, srážím dva zákazníky, ti berou roha přes kuchyň, a div nevyrazím služební vchod. Půlka zařízení je už v háji.

U pokladny tři prevítí dotírají na Lauru, která se jim marně brání. Hubený brunet ji drží za zápěstí, uhrovatý ji za pomoci nože svléká, na to se dívá zrzavec a pohrává si s ocelovou tyčí.

Brunet z ní strhne poslední cáry a roztáhne jí nohy. Zbývající dva ten pohled tak zaujme, že si nevšimnou mého příchodu.

Sáhnu po jedné z posledních funkčních stoliček a hodím ji po zrzavci, který se svalí jako pytel. Jak už jsem rozjetý, najíždím oběma nohama do ledvin toho, který drží Lauru. Ozve se bolestný výkřik a velký brunet inkasuje v následující vteřině ránu do šije. Okamžitě upadá v nádherný hluboký spánek. Prťavý uhráček je tak překvapený, že se ani nehne. Nakopnu ho tedy do žaludku, odletí tři metry, ale snáší to evidentně dobře, protože se hned zvedne a v ruce má dýku.

Obchází kolem mě a mumlá: "Napíchnu tě, hajzle."

Nevím, co bych mu na to řekl, a tak se obracím k Lauře, ale pořád ho mám na dohled.

"Dobrý?"

"Jo, přišel jsi zrovna včas."

Uhrovatý mluví poněkud neslušně a provokuje mě.

Laura mě chytá za ruku. "Pozor, ten to s nožem umí!"

Usmívám se a vytahuju svůj nůž. Zřejmě to na něj moc nezapůsobilo, protože se na mě vrhá.

Zablokuju mu nůž svým nožem, ale vymaní se. Pak už jen nechápavě zírá, že má z jednoho nože dva.

Následuje kopanec mezi nohy a mládeneček skučí bolestí. Ještě mu pocuchám nos, ukáže se červená a mládě odchází do hajan.

Rozhlédnu se po bojišti a konstatuju, že zrzek by rád vstával. Tak to ne, kamaráde, takhle šťastně z toho nevyjdeš. Zvednu tyč vedle něj a švihnu ho přes pravou paži. Zrzek řve bolestí a s hrůzou zjišťuje, že má tu ručku jaksi uvolněnou. Ještě ho obsloužím ranou do čela, takže upadá v nicotu, z níž už zřejmě nevyjde.

Obracím se k Lauře, která se snaží přiodít. Neřekl bych, že se jí toho nějak moc stalo. Zvedne hlavu a pohlédne na mě modrýma očima.

"Díky," špitne.

"Nezlob se, neměl jsem tě tady nechávat samotnou. Vem si pár dní volno, já zatím zavřu a nechám to dát do pořádku. Pojď, odvedu tě k tobě. Za chvíli si pro ně přijede policie."

Policajti už jsou tady. Zřejmě je zavolali ze sousedství. Přijíždějí s celou parádou. Hodím pár slov se seržantem a slibuju že se později stavím na stanici. Vracím se k Lauře a říkám jí, aby si sbalila sakypaky. Pak ji vedu do transu. Když jsme venku, řekne: "To je za celý ten rok poprvé, co mě vedeš ty, a ne já tebe." Podívá se na mě a stydlivě se usměje. "Jsem ráda, že konečně poznávám skutečného Randala Gardnera."

Zaparkuju před pěkným domkem a s rukou kolem ramen ji vedu do bytu v prvním patře. Ještě je trochu v šoku, protože ramínka se jí chvějí. Odemkne a zve mě dál. Má to tam hezké, takové ženské. Kanape, dvě křesla a tridi soupravu. Na zdi opravdové obrazy. Zasklené. Krajinky ze Země.

"Randale, nalej si skleničku a buď tu jako doma. Zatím na sebe hodím něco slušnějšího."

V koutě vypátrám bar. Vytáhnou láhev andromedky a dvě sklenice. Rovnou si naliju a plácnu sebou do relaxačního křesla, které se okamžitě přizpůsobí mým tvarům. Pouštím si masáž, popíjím a čekám na ni. O dvě skleničky později se Laura vrací v úžasném ranním úboru, tedy skoro v ničem.

"Zůstaň na večeri, prosím."

Váhám, tedy dělám, že váhám, a jsem přesvědčený, že mi dámská společnost může udělat jediné dobře. Zjemňuje to mravy.

Jídlo probíhá v náramně veselé náladě, Laura si skvěle dovedla poradit se zelačými stejky. Co jím sám nebo s několika pozdními hosty v baru, už jsem zapomněl, jak je příjemné slyšet ženský smích. Její výstřih mě mate víc, než bych předpokládal.

Když sklídí ze stolu, natáhne se na sofa a blaženě se protáhne. Alkohol mi poněkud rozněcuje smysly a nedokážu očím zakázat, aby nebloudily po jejích lepých tvarech. Dlouhé rozčesané vlasy jí spadají na ramena a rty lákají skoro jako zpěv bájných sirén.

"Randy, neseřídil bys mi to zatracený kanape?"

Vstávám a vyťukávám program na opěradle. Laura se otočí, popadne mě kolem krku a naše rty se setkají. Naše rty se zkrátka spojily v předlouhém polibku.

"Proč to?" vydechnu pak.

"Občas máš dost blbé otázky," směje se.

A tu si uvědomuju, že ležím vedle ní na kanapi, které se změnilo v postel. Pěkný prográmek. Ten pelíšek je pěkná past, ale kdo by byl takový hlupák, aby z téhle pasti utíkal, že? Prsty se dotýkám vysokých ňader, obkresluju křivku stehén, rozepínám šatky.

Má vlhké rty a čilé prstíky mi rozepínají kombinézu...

10

Když se vrací porota, je sál narvaný k prasknutí. Žalobce se už zřejmě dostal z nejhoršího. Cory se jinak tváří úplně stejně jako včera. Oči má začervenalé, jako by zase plakala. Soudce zahazuje přelíčení a rázem je ticho jako v kostele.

"Pane žalobce, můžete pokračovat v obžalobě?"

"Ovšem, Vaše Ctihodnosti. Navzdory různým politováníhodným událostem jsme i nadále schopni

dokázat vinu obžalované."

"Obhajoba je rovněž připravena," dí Pat a mile se na žalobce usměje.

Já bych zas tak optimistický nebyl. Je mi jasné, že obžaloba má v rukávu nějaké eso.

"Pane prokurátore, máte slovo."

Jenkins vstane a usmívá se jako mílius.

"Dámy a pánové, mým dalším svědkem bude sama obžalovaná. Paní Vickersová, buďte tak laskavá a sedněte si sem."

Cory vstává a v tom zoufalství je ještě krásnější než jindy. Třesoucím se hlasem přísahá a potom usedne. Obžaloba na ni zaútočí bezprostředně, ale klidným a mírným hlasem.

"Chápeme, jaký žal cítíte. Aby tento výslech nebyl tak zlý, učiníte prohlášení rovnou sama, nebo dáte přednost tomu, abych kladl otázky?"

"Budu vypovídat sama. Vaše otázky budou potom patrně zbytečné." Začíná monotónním hlasem a po tvářích jí tečou slzy jako hrachy.

"Pracuji v Paradise Clubu jako servírka už osmnáct měsíců. Přišla jsem o manžela, a tak jsem byla nucena vzít nějaké zaměstnání, abych mohla vychovávat svou sestru Shirley. Před šesti nebo osmi měsíci se mi pan Stracchino začal dvorit. Velice diskrétně. I když byl majitelem klubu, ke svým zaměstnancům se choval vždy velice korektně."

Nikdy bych si Stracchina nepředstavoval jako zamilovaného gentlemana... Ale Cory pokračuje:

"Asi po dvou měsících jsem podlehla a stala se jeho milenkou. Vše probíhalo diskrétně, jak jsem už říkala, nechtěli jsme, aby se to rozneslo. Nakonec jsem se do Luigiho skutečně zamilovala. Byl sice mnohem starší než já, ale velice svůdný."

Tuším blížící se katastrofu. Pat zřejmě taky, protože se přestal usmívat. Nasazuje neutrální uzavřený výraz a nespouští z ní oči.

"Před čtrnácti dny mi Luigi oznámil, že se mnou končí. Prý ho už nudím. Hned dodal, že se tím pochopitelně nic nemění a že můžu dál v klubu pracovat. Dokonce chtěl dát velký dárek Shirley, ale já znala příčinu. Zamiloval se do jiné ženy, takové hnědé mrchy, která věděla jak na to.

Večer před oním osudným dnem jsme se pohádali. Pokoušela jsem se mu otevřít oči, rozčilila jsem se. Řvala jsem na něj, potom jsem ho prosila, ale nechtěl nic slyšet. Následující den byl pro mě jako noční můra. Ale postarala jsem se o Shirley jako vždycky. Večer jsem ale jednala skoro nepřičetně.

Neuvědomovala jsem si, co dělám, a vzala jsem manželovu pistoli. Schovala jsem si ji ve svém regálu.

Jinak si z toho večera už moc nepamatuji, jen to, že mi připadal nekonečný.

Když jsem se mohla nepozorovaně vytratit z pracoviště, došla jsem si pro zbraň a schovala ji pod ubrouskem na podnosu. Vyšla jsem do prvního patra. Dave se díval na holovizi a pustil mě dál. Zřejmě ještě nevěděl, že jsme se rozešli.

Sotva jsem vešla do Luigiho kanceláře, hned se na mě rozkřičel a ošklivě mi nadával. Jako ve snu jsem vytáhla zbraň a vystřelila na něj.

Vtom jsem se probrala. Viděla jsem, jak padá, pak vrazil dovnitř Dave a já vystřelila znovu. Zavřel dveře a já dál mačkala spoušť. Potom jsem se zhroutila a do místnosti vpadla policie. Pořád se mě na něco vyptávali a já nechápala nač. Až do této chvíle jsem mlčela, ale teď už promluvit musím, aby se vysvětlilo, co se stalo."

Domluvila a nehýbá se.

"To by mi stačilo, paní Vickersová, děkuji," povídá žalobce.

Točí se mi z toho hlava. Zabíla a veřejně to přiznává. Mám chuť rvát a kousat. Už tady nemám co dělat. Mám vztek na tu kurvičku, která ze sebe dělala nevinátka.

Všichni jsou naprosto konsternováni, pouze pan prokurátor Jenkins se spokojeně usmívá. Potom se setkám s Patovým pohledem. Oči mu podivně září. Jako kdyby ani neměl vztek. Jeho výraz mě poněkud uklidňuje. A co když je přece jen nevinná? Jakmile mě tahle myšlenka napadne, okamžitě vyháň z mozku všechny námitky. Její vina nevysvětluje nic. Je tu ta pistole, otisky, atentáty na mě, smrt Jenny Moonové. Ale je třeba to dokázat. Proč se přiznala? Nic. Nemáme v ruce nic. Musíme získat čas.

"Pane prokurátore, skončil jste?" ozve se soudce.

"Ano, Vaše Ctihodnosti. Pokud chce obhajoba položit nějakou otázku..."

Pat vstane a mluví překvapivě klidným hlasem.

"Vaše Ctihodnosti, toto přiznání mě tak překvapilo, že mi zpřeházelo všechny plány. Ovšem v případě, kdy obžalovaný prohlašuje, že je nevinný, kdy proces probíhá normálně a potom najednou obžalovaný obrátí a prohlásí, že je vinný, aniž by se ho kdo ptal, což je tento případ, zákon umožňuje soudu odročit líčení. Jako precedens bych rád citoval Stát Terrania VI kontra Suck O'Hara v roce 4996 a Stát Kalifornie Terra I kontra June Daysanová v roce 5010."

Android má během několika vteřin precedenty ověřené.

"Obhajoba má pravdu, a proto se líčení odročuje na zítřek na devátou hodinu."

Pat dosáhl malého, ale přesto úspěchu. Rozsudek je pouze odložen a zítra bude možná mnohem horší, to už v porotě nebude tolik soucitu. Mám přesně dvacet hodin na to, abych opatřil nutné důkazy.

11

Přecházím po svém zdemolovaném podniku sem a tam. Hlavou se mi honí myšlenky.

Musím ji zachránit... Už mám jen osmnáct hodin...

Nedokážu pospojovat dílky, kterými disponuju. V kapse nacházím krystalový disk, který jsem našel u Jenny. Napsáno na něm není nic. Třeba ho přečte počítač.

Data jsou podle očekávání zaheslována. Nikdy jsem nebyl příliš důvtipný na vymýšlení hesel. Můžu na tom klidně tábořit celou noc.

Nejdřív zkouším Moon. Ne. Uvažujme... Jenny zabil Sylvio, zřejmě na příkaz Paradise. Ale Paradise to nebere taky. Co by jinak dělala s tím diskem? Ten můj počítač je leda tak na účetnictví. Co když dělala pro někoho účetnictví... Stracchino. Nebere to. Malcom? A vtom se obrazovka rozzáří. Sláva!

Už můžu do souborů. Je tam účetní tabulka a několik textů. Jeden z nich je objednávka podepsaná Malcomem před dvěma lety. Na důlní zařízení.

Okamžitě se napojuju na databázi zdejších těžařů. Malcom je jedním z nich a na věci se zdá všechno v pořádku. Spojil se s dvěma soukromými investory a těží titan v horách asi dva tisíce kilometrů na sever od města.

Jeho bilance je skvělá, i když je Terrania XXXVI pověstná nedostatkem surovin. Mám takový pocit, že jeho důl je jenom prádelna špinavých peněz.

Vsadil bych se o poslední vklad do banky spermatu, že jedním z těch dvou investorů je Stracchino, ale kdo je ten další?

Potom narážím na dodávku automatického jatečního zařízení na zelaky pro ranč nedaleko dolu.

Za půl minuty si z databáze katastrálního úřadu zjišťuju, že ranč patří jakési společnosti Meč.

Protahuju se. Na téhle disketě už asi na nic nepříjdu. Na nic, co by mi ukázalo nějakou stopu. Mám ale pocit, že jsem na počátku cosi opomněl. Paměť si můžu osvěžit jedinec likérem Banti. Vzhůru na něj!

Vtom zaslechnu, že se rozbilo sklo.

Moje reflexy se dávají okamžitě do pohybu. Sotva se ale svalím za stůl, už se kolem mě rozpoutá peklo.

Proud ohně se vrhne na zbytek nábytku a olizuje mi nohu. Děsná bolest. A vzduch mě pálí do plic.

Protipožární systém naštěstí funguje a ze stropu se valí proudy pěny.

Honem vstávám a ještě vidím za barem dva chlápky, jak přecházejí práh zuhelnatělých dveří. Připomínají medvědy z Altairu. Ve zbývajících plamenech se jim lesknou nablýskané laserové pušky.

"Dělej, Bille, viděl jsem ho, jak se hýbá. Dorazíme to a fofrem pryč."

Bedýnka. Kde je ta Texova bedýnka? Odložil jsem ji u baru, když se sáпали na Lauru. Uháním k tomu místu. Ty dvě gorily si mě naštěstí ještě nevšimly, protože místnost je plná dýmu. Je tam. Rozkopnu ji a překvapením skoro škytnu. Plazmomet!

Něco za mnou. Ale to už mám zbraň v rukou a rázem se otáčím. Výbuch. Dávka plazmatu a z chlápka zbývá už jen třicet centimetrů nožiček a horní část trupu. Zbraň má takovou výkonnost, že ve zdi je dobře metrová díra.

Toho druhého chci dostat živého.

Byl za dveřmi, když jsem vystřelil. Takže je za zdi a velice zranitelný.

Dobře to ví a slyším, jak kmitá nohama. Vrhám se ke dveřím a vidím ho, jak se žene k východu. Dýku mám během vteřiny v ruce a během další vteřiny ji má ve stehně.

Vrhání nožů byla vždycky moje specialita. Jenže můj soupeř udělá sice salto, ale pušku nepouští. Nezbyvá mi tedy nic jiného: další dávka plazmatu mu urve horní část těla a s ním odejde kus mojí zdi a ještě kus sousedovy střechy. Začínám tak trochu chápat, proč plazmomety v galaktické konfederaci zakázali. Nadělají tak trochu škodu. Paprsek z laseru se zarazí o deset centimetrů betonu, ale dávka plazmatu má skoro stejnou sílu jako těžký dezintegrátor.

Naneštěstí mi zbývají už jen čtyři rány, protože náboje jsou poněkud objemné.

Události se dávají rozhodně do pohybu. Nevím, jestli mi šestnáct hodin bude stačit, abych zachránil aspoň sám sebe.

Ještě se třesu rozčilením a popálená noha se mi připomíná. Dobelhám se k pokladně, pod níž mám lékárníčku.

Bota to vydržela, ale vycházková kombinéza ne. Popáleniny třetího stupně by byly sranda, kdybych mohl do špitálu. Jenže se musím spokojit s tím, že si na popálenou nohu nasypu anestetikum a antiseptikum a trochu si ji ovážu, abych ji chránil před infekcí.

Ozve se videofon a na obrazovce se objeví celý vzrušený Pat. Jako by neviděl můj černý obličej, chrlí na mě:

"Randale, už to mám. Jsem u Cory a všechno jsem pochopil."

Motá se mi hlava.

"Randale, je ti něco?"

"To bude dobrý, Pate. Jen jsem si to tak trochu rozdal s dvěma pitomci. Na co jsi přišel?"

"Teď není zrovna vhodná chvíle, ale všechno je jasné, proto..."

Pat se zhroutl a spojení se přerušuje, mám pocit, že jsem v záběru někoho viděl.

Nesmím ztrácet čas. Vytahuju kouzelnou krabičku s povzbuzovacími prášky, tři spolknou a tubu si strkám do kapsy. Vytáhnu dýku ze zbytku nohy a nabíjím plazmomet. To všechno ještě vkusně doplňuju jedním viperlaserem. O výživných tabletkách nemluvě. Chutnají sice hnusně, ale jsou kalorické. Kdoví kdy se dostanu k snídani.

Vybelhám se z baru do transu. Šílenou jízdou se za necelé tři minuty dostávám ke Cory.

Byt má otevřený. Vidím ještě neporušený videofon. Všechny zásuvky jsou vytahované a jejich obsah pokrývá podlahu. Nacházím o něco méně rozparádaný pokojík. Na miniaturním stolku tam leží na bříšku panenka a z rozházené postýlky na mě jedním okem čumí měďa.

Jinak nic. Pata unesli. Kdyby byl mrtvý, nikam by se s ním netahali, to dá rozum. Asi z něj budou ždímat informace. Doufám, že je nemluva, protože to je momentálně jediná záruka jeho delší životnosti.

Nasedám znovu do transu a posilním se alkoholem. Moc stop na výběr zrovna nemám. V tuhle časnou hodinu si ani nemůžu najmout helijet a navštívit důl mého drahého přítele Meče. Pouze Malcom mě může vést.

Bude mluvit, jinak zemře velice ošklivou smrtí.

12

Přepínám kapesní počítač na videofonní seznam města. Za minutu mi vyplivne Malcomovu adresu. Bydlí u oceánu, poněkud stranou. Což je bezva. Pochybuju, že mi bude vyprávět dobrovolně, takže budu potřebovat klid, abych mu trochu rozvázal jazyk. V rukavičkách s ním rozhodně jednat nebudu.

K jeho luxusní vile mi to trvá dobrou hodinu. Zastavím o sto metrů dál a vracím se pěšky, přitom se kochám krajinou. Ajta, za plotem helijet, dokonce poslední model. Zločin se tedy pořád vyplácí. Ten hajzlík má ale dobrý vkus. Dům v retrokoloniálním stylu, větší část zahrady zabírá bazén. Na střeše vilky registruju bezpečnostní radar, trochu se z něj kouří. Někdo mě předešel a vyřadil ho z provozu!

Bacha kamaráde, říkám si, možná přicházíš trochu nevhod.

Obejdu vilu a ověřím si, že v plotě už neběhá proud. Hodím na něj kousek železa. Nic. A tak ho přelezu. Skryju se ve stínu a čekám. Nic se nehýbá. Celá přední část domu se noří do tmy. Jdu tiše dopředu podél bazénu a blížím se k helijetu. Měl jsem pravdu. Někdo v něm sedí. Připravím si plazmomet a dojdu k levým dvířkům. Ten vůl hlídá vilu a mě nevidí. Na primitivních planetách se musíme často pohybovat neslyšně a já umím být velice neslyšný.

Prudce otevřu dvířka, chlápek se otočí, ale už má čas jen na to, aby se seznámil s mou pažbou.

Povyťáhnou si ho a vrazím mu ještě jednu. Nic nenamítá a usíná na křesle. Dobrou půlhodinu ho nebude nic zajímat.

Potom si to rázuju ke kuchyňským dveřím na druhé straně vily. Zatím se nikde nerozsvítilo.

Hned u dveří zřetelně vidím obrysy další své oběti. Všechna čest, jsou opatrní a hlídají i zadek. Chlapík chodí sem a tam. Počkám, až je ke mně zády, a předloktím mu sevřu krk. Je mrštný jako had a hned se mi vymaní. Ztrácím cennou vteřinu tím, že ho chci mermomocí držet za krk, aby nevydával zvuky.

Hned dostanu ránu do žaludku, takže ho pouštím, ustoupím o krok a nakopnu ho taky do žaludku. Zlomí se v pase, lapá po dechu a mé spojené ruce mu dopadnou na nabízející se šíji. Patrně jsem ho vyřadil z oběhu navždy, protože něco prasklo. Je mi z toho tak trošku šoufl...

O pár vteřin později už mačkám ucho na imitaci dřeva. Neslyším nic. Opatrně otočím knoflíkem, dveře jsou ale na magnetický zámek. Takže vytahuju nůž a přeřizu je laserem. Otevírají se pak vcelku pohodlně.

V kuchyni nikdo. Vede do dlouhé temné chodby. Na pravé straně proužek světla prozrazuje, že jsou tam dveře, o nichž jsem neměl tušení, a za nimi suchý a energický hlas dí:

"Jacku, chceš ještě, nebo už řekneš, kde je zbytek?"

"Nevím, o čem to mluvíte," odpovídá někdo třaslavým hlasem. Patrně Jack.

"A copak je tohle? Křišťál?"

"Nevím. Vidím to poprvý."

"Nedělej z nás voly. Zrovna jsi čuměl do lapis oniris, když jsme přišli. Každý ví, že tripuješ. Ale šéf ti zakázal brát si do zásoby."

"Dicku, takhle se nikam nedostaneme. Pust' mě. Droga je někdy lepší než sebetvrdší rána."

"Tak jo."

Přiblížím se ke dveřím a u křesla, v němž se mačká Malcom, vidím jakéhosi velkého chlápka. Odstupuje a na jeho místo přichází jiný s injekční stříkačkou.

Takže jsem narazil na kšefty s lapis oniris. To je vážný. Ty krystalky mají takovou zvláštní vlastnost, že u lidí, kteří se do nich dívají, vyvolávají velice příjemné sny, tak trochu do erotična. Bohužel však vzbuzují i návyk, podobně jako drogy. Jejich vibrace navíc narušují mozkové neurony. Jsou zakázány na všech planetách Pozemské unie.

Jenže Země má už několik měsíců problémy s jejich dovozem. Solaňané, na něž tahle droga nepůsobí, jsou podezřelí, že ji k nám pašují.

Nechce se mi zasahovat okamžitě, ale na druhou stranu mám strach, že po jejich profesionální práci už z něj nic nedostanu. Vcházím tedy s plazmometem v jedné ruce a s pistolí v druhé. Jako většina agentů jsem tak trošku obouručný. Tento detail mi umožňoval přizpůsobit se snadno primitivním zbraním, které nebyly vyvinuty vždy pro praváky. "Nikdo ani hnout."

Třetí chlápek se rázem otočí a pudově vypálí. Rudý paprsek mě mine jen o fous.

Okamžitě mu to vracím a dobrou půlku jeho anatomie proměňuju ve světlo a žár.

Thlust'och, jenž se zove Dick, se otáčí, ale než stačí sáhnout po zbrani, kácí se k zemi s velkou černou dírou u kořene nosu.

Ten dlouhý není ozbrojený a ustupuje s rukama nad hlavou.

"Ať jste kdokoli, dám vám velkou odměnu!"

"Sednout a ani hnout! Kolik jich bylo?"

"Myslím, že čtyři. Jeden z nich šel šmejdít do patra."

Takže nám ještě jeden chybí."

Ani se nestačím otočit a ten čtvrtý už vpadá dovnitř. Plácnu sebou na zem a elektronická dávka projede místností. Nábytek se mění v dříví na zátop a všude kouř. Ten nábytek byl skutečně z pravého dřeva.

Zrcadlo za mými zády se rozsypává na miliony střípků a něco mě pálí na tváři.

Koulím se po koberci, dokud nenarazím na stolek. Vrhnu ho po útočníkovi. Stolek se rozpadne ještě v letu. Chlápek drží v rukou laseromet a svědomitě kropí místnost. A tak naslepo vypálím zbývající tři plazmové náboje.

Půlka zdi je pryč a je po střelbě. Stěží vstávám. V hrdle cítím krev. Koutkem oka vidím velkého snědého chlapa, napůl zuhelnatělého, na tváři děsivý škleb. Leží dva kroky ode mě. Odvracím pohled.

"Malcome, jste v pořádku?"

V takovém stavu by mi byl stěží užitečný. V křesle byl přece jen trošku na ráně a jeho obličej se už nedá poznat. Zbytek těla ostatně taky ne.

Takové škody! Už z něj žádnou informaci nevydoluju a radši bych se měl zdejchnout, než mě začnou zdržovat místní poldové. Nedokážu kloudně uvažovat a hlava se mi točí jako kolotoč. Trošku se seberu a přecházím do kuchyně, kde je mín kouře. V zrcadle vidím hlavu, která by nahnala hrůzu i arkturské gorile.

Rozříznutá tvář mi krvácí. Opláchnu se a utírám si obličej.

Nemá smysl tady na něco čekat. Musím rychle zmizet. Nemyslím na nic jiného, než jak být co nejdál od těchto jatek. Ztratit se někde v lesích. Vyběhnu do zahrady, málem spadnu do bazénu a vrazím do helijetu.

Začínám uvažovat už trochu jasněji. Jedna část je otevřená a kopu se do zadku (obrazně, je to snazší), že jsem ho hned neprohledal. Ten poslední mizera si sem došel pro laseromet.

Vracím se do transu a kácím se za volant. Dopřeju si trochu sternu, zavřu oči a pokouším se urovnat myšlenky. Nakonec se přece jen trošku uklidním a soustředím se na případ. Kroužím a kroužím a nenacházím nic.

Popadá mě zoufalství. Všechny stopy zatím skončily ve slepé uličce.

Cory obviní sama sebe. Patyho unesou u Cory. Malcom je mrtvý. A Pat už možná taky.

A vtom je to tady! Jak to, že mě to nenapadlo dřív? Méd'a na rozházené posteli! Pravdu jsem měl přímo před očima. Děti mají rády staré hračky. Určitě by ho tam nezapomněla!

Bylo to mnohem odpornější, než jsem tušil. Shirley odvedli násilím, unesli. Banda si chtěla zajistit Coryinu spolupráci a neváhala jí unést sestru. Z takového vydírání by se jeden poblil... Musím ji za každou cenu najít.

Helijet je pořád v Malcomově zahradě...

Nic jiného mi ostatně nezbyvá. Jen doufejme, že pro Pata a Shirley je ještě čas.

13

Helijet letí k severu deset metrů nad stromy a na 0,95 Machova čísla. Krajina je naštěstí pustá a palubní počítač poslední model.

Než jsem odletěl, odeslal jsem trans automatem k Lauřinu bytu. Doufám, že najde zprávu, kterou jsem jí nechal na osobním komunikátoru. Má na něm, kam letím, co se stalo a vzkaz, aby se co nejrychleji spojila se Stonem. Určitě bude mít dost podkladů, aby dal revidovat proces s paní Vickersovou. O její nevině už nepochybuju ani v nejmenším.

K Meči mám ještě dvě hodiny, a protože jsem už z dosahu městských radarů, nabírám výšku a přepínám na automatického pilota.

"Přebírám řízení," praví palubní počítač ženským a velice vilným hlasem. Takový si musím pořídit do transu, napadá mě.

Natáhnu si nožky. Prášky už přestávají působit a bolest se vrací. Beru si tedy další a zavírám oči.

Probouzí mě zvonění. Helijet se stabilizoval asi padesát kilometrů od ranče. Přesně podle programu.

"Cíle dosaženo, stroj stabilizován," svůdně mi šepotá počítač.

Obrazovka mi bez problému ukáže hlavní budovy a jatka. Zvětším pohled a nakonec nacházím jakousi stavbičku asi tři kilometry od ranče.

Především mě zajímá důl. Než tam vpadnu jako býk, musím si ověřit první hypotézu. Když se ukáže v pořádku, pak stačí zavolat místní bezpečnost a mám krytá záda.

Nasměřuju to k dolu. Je uprostřed impozantní skály, asi padesát metrů vysoko. Vede k němu lanovka. Zamířím pomalu ke skále a přistanu na mýtince. Popadnu zbraně a hurá z kokpitu. Vzduch je svěží a já vzpomínám, kolikrát jsem vystupoval z přístávacího modulu na primitivní planetu a nadechoval se plnými doušky lesní vůně.

Měsíc vyšel a skýtá dostatek světla, abych viděl na cestu. Buzola v hodinách mi ukazuje směr. Bližší místo k přistání jsem nenašel a mám před sebou dobrých pět šest kilometrů. V helijetu není bohužel zářový reaktor.

Šlo by se mi docela dobře, nebýt té nohy. Už se zase ozývá. Vím, že nesmím zpomalit, a snažím se myslet na dech. Nádech, výdech, nádech, výdech...

Přede mnou se tyčí mocná skalní stěna. Směr jsem neurčil zas tak špatně, protože vchod do jeskyně mám necelých sto metrů po pravici.

Pokud na sebe nechci upozornit, nemůžu uvést v činnost antigravy lanovky a musím se dostat nahoru vlastními prostředky. Dávám si tedy plazmomet na záda a lezu.

Alpinismus jsem o dovolené vždycky miloval, ale městská obuv se k tomuto účelu příliš nehodí. Můžu se spolehnout jedině na ruce. Není to příliš příjemné, ale nějak to jde.

Po dvaceti metrech výstupu se dostávám k jakési římse a přes ni to jaksi nejde. Zkousím to všelijak. Jedna noha mi klouže, teď zase druhá... Ale nakonec ležím na římse.

Potom už zbývá jen pár metrů, které jsou v porovnání s předchozími ničím, a jsem u vchodu do dolu. Rozsvítím baterku, kterou jsem se prozíravě zásobil v helijetu, a opatrně vcházím. Chodba vyříznutá laserem nemusí mít výdřevu. Vzduch je tam vlhký, a jak postupuju dál, stále chladnější. Nastavím si na zbytku kombinézy termostat. Chodba se několikrát větví a jdu vždy doprava, abych nakonec nezabloudil. Dostávám se na konec chodby a tam mou pozornost upoutá jakýsi záblesk.

Málem se mi zastaví srdce. Je to tak! Měl jsem pravdu. Jestli z toho dolu vyšel jenom gram titanu, pak jsem papež. Narazil jsem na parádní žilu lapis oniris. Je ho tady za miliony dolů. Odvracím zrak, protože krystaly už začínají působit. Pokousím se kousek urazit jako důkaz.

Když se mi to podařilo, slyším nějaký zvuk. Dal se do pohybu jeden důlní robot. Jeho elektronová hlaveň se lehce zachvívá, a protože míří ke mně, celkem snadno se domýšlím, že jeho úmysly nejsou tak docela mírumilovné. Přimáčknu se ke skále a vypálím z pistole, protože ji mám spíš po ruce. Robot je sice zpevněný titanem, ale po šesté ráně se konečně zastaví. Pár metrů ode mě. Rychle si sundávám ze zad plazmomet a připravuju se na nejhorší.

Slyším cvakot. Paprsek elektronů mě mine jen o dvacet centimetrů. Okamžitě odpovídám. Plazma není tak přesná, ale o to ničivější. Vycházím z toho, že tyhle stroje jsou spíš na těžbu než na střelení, uháním k východu a doufám, že na zaměřování klikujícího šílence nejsou stavěné. Zastavím se na jedné křižovatce. Ohlédnu se a v patách mám celou armádu horníků. Vypálím po nich poslední dva plazmové náboje. Stroje vyletí do vzduchu a tlaková vlna mě odhodí o pět metrů. Dopadne na mě pár kamenů. Jako nenápadný průzkum mi to nevyšlo, to musím uznat. Radši zmizím.

V běhu se pokousím nabít plazmomet. Ale sotva dorazím k východu, stojí tam chlap jako hora a zřejmě nechce, abych šel ven.

Stojí tam s rozkročenýma nohama. Pouštím plazmáč, chápu se pistole a bez rozmyšlení vypálím. K mému nesmírnému překvapení se rudé paprsky zastaví metr před ním se směšným praštěním.

Ten mizera má ochranné pole. Moje zbraň je proti němu asi stejně účinná jako baterka. Ani plazma by tady nic nepořádila.

Zdá se mi, že nijak nereaguje, a tak jdu dál, rozběhnu se, řítím se do něj a doufám, že ho přece jen trochu zviklám, protože ochranné pole je elastické. Ale mám pocit, že jsem naletěl do plastotitanové zdi. Spíš instinktivně odrážím ránu pěstí. Pak mi ruka vypovídá službu. Nožičky zatím slouží. Uháním k východu. Už mám pocit, že je všechno v pořádku, skoro se mi zdá, že vidím hvězdičky na nočním nebi, ale pak dostanu ránu do zad, obzor se zakomíhá, vidím úplně jiná souhvězdí a pak už nic...

14

Zakouřená a hlučná hospoda. Hosté, cestující plus farmáři a řemeslníci, halasně pozvedávají plné džbánky.

"Analýzy jsou v pořádku, Randle. Můžeš klidně jíst," povídá mi můj android Joe.

Zakusuju se do pěkně propečeného kachního stehna. Lahoda, řeknu vám! Vždycky jsem byl toho názoru, že Země a kolonie se mají od primitivních planet v gastronomii co učit.

Vtom zaslechnu ze dvora zvuk podkov a hned nato výkřiky strachu. Podívám se oknem a vidím jezdce, jak převrhl stánek. Zastavil, seskočil a dvouručním mečem rozpůlil obchodníkovi hlavu. Se sadistickým úsměvem pozoruje vyděšené děvčátko, které nestačilo utéct.

Chci vstát, ale nohy stávkují. Paralyzuje mě bolest.

"Joe, tvůj digitální paprsek. Jako obyčejně aortu, ale diskrétně."

Joe neodpovídá, už není přede mnou.

"Joe, kde jsi?"

Jezdec v kožené zbroji vleče bránicí se děvčátko někam dozadu na dvůr. Přijíždí tucet dalších. Hosté se ženou ke dveřím, ale to už vcházejí dovnitř královští vojáci. "Joe, musíme zmizet, Joe..."

Jsem sám, nemůžu se hnout. Ruka mě najednou strašně bolí a odmítá popadnout meč.

Rozbíhá se ke mně jeden voják s rapírem. Zvedá ho a praští mě do hlavy. Znovu ho zvedne a praští mě do žaludku. Potom do obličeje...

"Už je to dobrý, probírá se. Jak jsem povídal. Potřeboval jen trochu popleskat..."

Je mi hrozně špatně od žaludku a mám pocit, že všechno vyndám. Po dvou minutách se mi podaří zvednout hlavu.

"Jak se jmenuješ a co tady děláš?"

"Nogoti Mark, biolog. Byl jsem na stopě druhu antropodus chimedra pro nové zoo na Terranii XXXVI, vzácný druh šimpanze. Navíc se mu hodně podobáte, hlavně tím pohledem se zábleskem inteligence."

"A ještě má proříznutou hubu," poznamenává mládě vedle, kterého jsem si zatím nevšiml.

Gorila mě obdaří direktem do kusadel. Přepadám dozadu, a kdyby mě ten druhý nechytil, rozplácl bych se jak široký tak dlouhý na zemi.

V té chvíli se otevírají dveře a vchází brunet s nízkým čelem, krátkými vlasy a snědou pletí. Je tučný a tuk mu kape ze všech pórů špinavé lesklé pleti. Upře na mě černé duhovky zářící spokojeností.

Potom mě popadne za vlasy a trhne dozadu.

"Ale to je přece Gardner, chlapci! Dobřej úlovek, moc dobřej! Tak co, pane Gardnere, pořád strkáme nos do věcí, po kterých nám nic není?"

Neodpovídám, jenom na něj udělám ošklivý kukuč.

"Nabacáme mu, pane Poulosi?"

"Náš velký šéf by ho rád viděl. Brzo tu bude. Kdybych vás na něj pustil, bude až moc použitý a nic nám neřekne. Třema ranama pěstí jste ho omráčili. Zpravidla dávám přednost drogám, ale náš specialista je momentálně v New Corku. Potřebuje pořádně zvalchovat. Velký šéf si na to drží experty."

Při představě toho, co by mělo následovat, málem křepčí blahem. Je tak trochu sadista, řekl bych.

Ošklivě se na mě usměje.

"Odpočívajte, Gardnere, hodí se vám to. Doufám, že budete odolnej jako ten advokát. Když je někdo moc řečnej, kazí mi tím radost."

Po zádech mi stéká čůrek potu a chladí. Mechanicky si sáhnu na levé předloktí. Ještě včas zadržím blažené chrochtnutí. Blbouni! Zapomněli mě prohledat. Kontakt se zbraní pod rukávem mi připadá hebký než plet' té nejkrásnější Arktuřanky. Magnetické popruhy se zdají pevné, ale za dvě minuty by mohly povolít. Až na to, že bych potřeboval tak trochu soukromí, které se dvěma gorilami rozhodně nemám. Poulos se chystá opustit místnost. "Vy dva zůstaňte tady. Kdyby se o něco pokoušel, zabijte ho."

"Na nás se můžete spolehnout."

Mládě vytahuje laserovou pistoli, aby svým slovům dodalo větší důraz. Nedávám najevo zklamání a padám do křesla. Má hypotéza se potvrzuje. Pat je tady a ještě si nesedl ke stolu. Vydechuju úlevou, je naživu! Ted' už zbývá jenom zjistit, kam zašli Shirley. Bez ní je Cory ztracena.

Knírač, který si ustavičně pohrává s obuchem, povídá:

"Užs velkýho šéfa někdy viděl? Už bylo načase, co?"

"Sklapni," odvěti druhý, "jsme placený za mlčení. Poulos řídí těžbu, to je všecko. Čím míň toho jeden ví, tím líp."

Předstírám, že poklimbávám, a přivřenýma očima si prohlížím místnost: čtyři hrubé stěny a žádné okno. Jediné větrání je ze dveří na konci schodů. Světlo dává bodový reflektor v rohu. Po událostech posledních dvou dnů se cítím víc mrtvý než živý.

Asi za půl hodiny se dveře otvírají a vcházejí dva muži. Za nimi Poulos.

Už na první pohled zjišťuju, že mě nečekají příjemné chvílky. Ten první je nestvůrný, objemný, samý sval a tvář poznamenaná pěstmi. Má elektrický obušek a v jeho tlapě připomíná spíš párátko. Z druhého jde ještě větší hrůza. Podle namodralé pleti a velikých čelistí se jedná o albirenského míšence. Kráčeji ke

mně rozjařeně.

"Tak vidíš, Dane, že už není tak chytřej..."

"Šéfa zajímá, cos prásknul fyzlům," zavrčí druhý.

"Hlavně nespěchej. Jsme tady, abysme tě dostali do formy. Ne abys byl jako náš poslední zákazník. Připadalo mu oduševnělý, když do hodiny zhasne... Ale ty bys mohl vydržet víc."

No jasně, další sad'our. Srdce mi buší až v krku a přitom ho mám v kalhotách. Nesmím jim však dát najevo, že se každou chvíli podělám strachy.

S úsměvem na lici mě jednou rukou bez jakéhokoli úsilí zvedne z křesla a zvědavě na mě pohlédne.

Znovu mě vrací do křesla, tentokrát s pažemi za opěradlem a celou svou vahou mi tlačí na ramena.

Jeho druh si obvazuje pěst ubrouskem. Potom zhodnotí své dílo tmavě žlutýma očima. Patrně je spokojený, protože přistoupí blíž.

Dalo se to čekat. Svou profesi zvládá perfektně. Pouští se do mě suchými údery a vybírá si ta nejcitlivější místa. Za pár minut mi už nos mokvá krví, kůže na pravé tváři mi praskla, o obočí nemluvě. Zmocňuje se mě jakási otupělost, vědomí však neztrácím. Rány už skoro nevnímám. Ten prevít si toho zřejmě všiml, protože si dává přestávku. Ubrousek se mu zbarvil do ruda.

"Pust' ho. Pět minut poločas."

Bere si novou utěrku, tentokrát ji namočí a udělá mi z ní náčinek na čelo.

"Takhle se nám zotaví rychleje," vysvětluje gorile a potom s bohorovným klidem usedá na postel.

Studený ubrousek mi dělá náramně dobře. Poněkud pookřeju a myšlenky se mi utříd'ují. Kdypak to asi skončí? Dají mi pokoj aspoň na dvě minuty? Budu vůbec schopný se osvobodit?

Tak vidíš, už je mu mnohem líp. Dáme se zas do toho."

Tentokrát se chopil obušku.

První ránu dostávám na levé rameno. Elektrický výboj mi stáhne všechny svaly a bolí to mnohem víc.

Druhý úder ze mě vyloudí zachroptění bolesti. Rány jdou jedna za druhou v rychlém rytmu, všechny dobře mířené a stále bolestivější. V narudlém oparu slyším Poulosův hlas: "Stačí, hoši, vždyť mi ho zničíte. Šéf právě přijel."

V uších mi hučí a snažím se něco vidět. S bradou dolů slyším kroky na prahu. Na jeho totožnosti závisejí všechny mé hypotézy a všechny stopy, které jsem nechal Lauře. Hlavně musím získat čas, dopřát jí, aby objevila můj trans.

Ani nezvedám hlavu, jenom zabručím:

"Dobrý večer, pane žalobce. Doufám, že jste měl příjemnou cestu."

15

Jenkins něco vykřikne. Zvedám hlavu a je mi jedno, jak to bolí. Vyhrál jsem. Ctíhodný prokurátor New Corkský stojí přede mnou. Rád bych se usmál, ale rozbité rty odmítají spolupráci. Navíc se mě zmocňuje závrať. Stačí pohyb a bolí mě celičké tělo. Škytnu a upadám do polobezvědomí. Z dálav slyším hlas:

"Ede, skoč pro něco na osvěžení. Kdyby už nebylo, vezmi si z mé zásoby stern. Ti dva hrubci ho úplně oddělali, takhle z něj nic nedostanu. Nedokážou odvést kloudnou práci."

Za pár vteřin, aspoň mám pocit, že to bylo pár vteřin, se mě chápou surové ruce a vrážejí mi mezi rty hrdlo láhve. Po prvním doušku se rozkašlu a všechno vyhodím. Chlápek je ve svém pohostinství neoblomný, a tak mi nezbývá než cumlat. Urazil jsem dobrou čtvrtku láhve a pak mi ji seberou. Po chvíli se mi podaří otevřít oči a docela to jde.

Obě gorily se kamsi vytratily, ale vedle prokurátora stojí Poulos a kousek za ním onen Ed. Opírá se netečně o zed'. Hrajeme si na tělesnou stráž, usuzuju. A vtom mi jeho obličej něco říká. No jasně. To on mi nedovolil odejít z dolu. Nespouštím z něj oči. Rysy má trochu moc ztuhlé, nemrká. No jasně! Je to android. Prokurátor si všiml mého překvapení a uchechtl se.

"Aha, už jste pochopil, co je Ed zač. Je to můj nejvěrnější služebník, taky mě stál nejvíc. Hotové jmění, a to nepočítám všechny úředníky, které jsem musel tučně podmazat. Není tak dokonalý jako ti vaši, ale účinný je stejně. Brzy mu přidáme laser a dezintegrátor."

Ten lotr musí mít přátele hodně vysoko, protože výroba takových androidů je přísně sledována.

Hlas mu ztvdne. "Pane Gardnere, neděláte mi radost, opravdu ne. Nejdřív se nechcete dát přesvědčit, i

když jsem s vámi měl značnou trpělivost. Jste tak neposlušný, že mi likvidujete chlapce, které jsem na vás nasadil. Potom mi ještě zničíte půlku dolu. Měsíce mi potrvá, než ho zase zprovozním. A teď mi laskavě zodpovíte mé otázky, jinak..."

"Pokud mi chcete vnucovat těch deset tisíc dolů, tak to nemá smysl. Už je mám."

Nakopne mě.

"Stačí. Chci vědět všechno, co víte. Nejdřív mi řekněte, jak to, že jste věděl o mně. Nikdo to nevěděl."

"Na to stačí rozpohybovat šedé buňky."

"S tímhle na mě nechoďte. Prostě mluvit budete. Zabere nám to celou noc, ale až s vámi skončíme, budete mluvit v jednom kuse. Tak mějte rozum."

"Pane, je tvrdej," vkládá se do toho Poulos. "Může zhebnout a nepromluvit. Ale kdybysme použili tu holku, třeba ho obložíme. Stejně musí zmizet, tak ať nám k něčemu je."

Prokurátor na vteřinku, skutečně jen na vteřinku, zaváhá.

"To není špatný nápad. Slyšel jste to, Gardnere? Co vy na to?"

"Ta holka je Shirley, kterou jste unesli, aby se paní Vickersová přiznala k vraždě."

"Víte toho hodně, co?"

"Ještě to bude chtít nějaký čas, abych ji našel."

Spokojeně se usmívá. "Možná to tak dlouho nepotrvá. Asi nevíte, že spí ve druhém patře."

Zažívám několik děsivých vteřin a uvažuji třetí kosmickou. Nakonec se rozhoduju a prosím nebesa, aby se mi nechvěl hlas.

"Po tý holce mi nic není. Neznám ji a nenamáhal jsem se ani pro krásný oči její ségry."

"To je možné, ale proč se pak do toho procesu montujete?"

"Kvůli sobě, jediné kvůli sobě."

"Vysvětlíte mi to."

"Jistě víte, že jsem bývalý příslušník SDPP."

"Ano, dočetl jsem se to dneska odpoledne."

"Po tom zranění a po rozvodu mě komise vyřadila. Naštvalo mě to, hledal jsem nějakou pitomou práci, pokud možno co nejdál od Země. Tak jsem vegetoval asi rok. Potom si mě vybrali za člena poroty a advokát Pat Yung mi nabídl patnáct tisíc dolů a místo soukromého detektiva. Uvědomte si, že takhle nepracujete jenom vy! Kdyby ten proces vyhrál, bude mít z toho skvělou reklamu."

Prokurátora to úplně vytočí. "Co si myslí, že je, ten advokátek? Já mu to ještě vysvětlím!" Otáčí se.

"Rede, přiveď sem toho advokáta a přines ještě jednu židli. Hodně mi toho zamlčel. Konfrontace s panem Gardnerem bude určitě moc zajímavá."

Nepříjemně se na mě zadívá. "Vaše historka mi připadá docela věrohodná. Než se vrátí moji specialisti, nabízím vám obchod. Dvacet tisíc nezjistitelných dolů, když mi řeknete, co všechno víte, a když opustíte tuhle planetu nejbližší lodí. S takovou sumou se můžete usadit, kde chcete."

Dopřávám si přepych úsměvu.

"Považujete mě za blbečka? Dobře vím, že nikdy nepustíte tak nebezpečného svědka, jako jsem já. Tak nežertujte. Moje jediná spása je mlčení."

Zotavuju se velice rychle, stern mi připadá jako zázračný lék. Cítím, jak se mi do svalů vlévá energie. Potřebuju však získat čas, ještě pár minut, a pak můžu jednat.

"Níc méně pár informací vám přenechám klidně zdarma. Například to, že Malcom je mrtvý."

"To vím. To já ho dal oddělat. Ten blbec fetoval a kradl v dole. Nechci, aby si toho všimla Vesmírná policie, a tak jsem nařídil, že celá těžba půjde na export."

"Možná nevíte, že ti hoši, co ho oddělali, jsou taky mrtví."

"Cože?"

Tentokrát jsem zabodoval.

"Co o tom víte? Já myslel, že se po odvedené práci ztratili. Nedali o sobě vědět."

"Omyl. Momentálně jsou pohromadě, v márnici."

"Jak to? Kdo je dostal?"

"To víte. Neměli šanci. Zatoužil jsem po Malcomovi a chtěl jsem se od něj něco dozvědět. Vaši zabijáci se do toho bohužel zapletli o něco dřív a museli jsme si ledacos vysvětlit."

"To jste byl sám?"

"Ano, byla to zajímavá debata, i když si jeden z vašich na ni vzal laseromet. Zřejmě ji chtěl tak trochu opepřit."

"A jak jsi věděl o mně?"

"Řekl mi to advokát."

"Lžeš. Yung tě nemohl varovat. Ed mi povídal, že to nestačil říct. Neměl naději. Za pár minut... Prostě jsem poslal Eda, aby se přesvědčil, že je všechno v pořádku. Kdo ještě kromě vás dvou o tom ví?"

"To nevím, ale jestli jsem na to přišel já, přijde na to i policie a přilepí se na vás jako termonukleární střela na kosmickou loď."

V té chvíli se otevrou dveře a do místnosti vletí Pat. Sténá a nedaří se mu vstát. Panebože, ti ho ale zřídili! Levé oko má třikrát větší a přes tvář ránu jako hrom. Zřejmě dost krvácel, aspoň soudě podle kombinézy. Ed ho vrazí do křesla pár metrů ode mě.

Prokurátorovi se nebezpečně zablýskne v očích. "Jen se podívej, Gardnere, co tě čeká, když budeš paličatý."

Přistoupí k Patovi.

"No tak, advokáte, chtěl jste mi zkazit proces, co? Jenže v téhle hře jsem lepší."

Pat pracně zvedne hlavu.

"Jste hnus. Hanba v oboru. Lituju jedině toho, že nebudu při tom, až se vaše atomy rozptýlí v dezintegrační komoře."

Prokurátor se rozběsí a uštědří Patovi facku jako hrom.

"Neumíte prohrávat, Yungu."

Poněkud se zklidní.

"Mýlíte se, když tvrdíte, že jsem špatný prokurátor. Jsem velice pečlivý. Uniklo mi jen málo zločinců. Hodně jich ostatně pracovalo pro konkurenci. Stracchino a Malcom mě přinutili k radikálním krokům. Nemám to rád. Nesvědčí to obchodu. Pokud někdo nestrká nos do mých věcí, dodržuji zákon. A vy dva jste dost otravovali. Hlavně vy, Gardnere. Kvůli vám se zhroutila polovina dolu a nemám prakticky co těžit. Dnes v noci jsem měl odeslat velkou zásilku a budu mít problémy, jak zítra vysvětlit veliteli Ar-Zozovi, že ho nemůžu vyplatit."

Podívá se na hodinky.

"Bohužel vás musím opustit. Rád bych viděl, jak vás mí specialisti donutí k řevu, ale musím se dostavit k poslednímu přelíčení s paní Vickersovou. Nemějte o mě strach, mám ještě pár hodin na to, abych nějak vysvětlil vaši nepřítomnost." Sadisticky se zasměje, až mě zamrazí.

Obrátí se k androidovi. "Ede, jdeme. Zatímco budu pryč, dohlédneš na práce v dole. Ar-Zozovi řekneš, aby přistál na obvyklém místě, a nějak ho zklidni, než se vrátím. A tyhle dva už dotlučte. Bud' budou mluvit, nebo chečnou. Zítra je už nechci vidět."

Jakmile za ním zapadnou dveře, dávám se do práce. Mám na to jenom tři minuty. Vedle mě heká Pat. I já hekám. Zasnívám se a dostanu se k noži na předloktí. Jsem zpocený jako myš, pouta mi brzdí krevní oběh a prsty jsou nešikovné. Nůž mi málem upadl. Vrážím ho hluboko do sedadla a laserový paprsek se pouští do magnetických pout.

Pat si všimne, co dělám. Chce něco říct, ale včas se zarazí. Radši mě nechává dělat. Tváří se zase normálně. Čepel se zakusuje bez problémů a laser zkratuje silové pole. Ještě minutu...

V té chvíli se otevrou dveře. Propásl jsem svou šanci. Vytrhnu ruku, zmáčknu spínač a schovám si ji pod stehno, aby si toho hned nevšimli. Ti dva scházejí po schodech a tváří se ještě blaženěji než předtím.

"Jak milý, že jste nechtěl mluvit. Aspoň můžeme pokračovat."

"Koukejte," bere si slovo albirenský míšenec, "co jsme vám přinesli!"

Propána! Vytáhne z kapsy induktor bolesti. Ta deseticentimetrová trubička vyfoukne naprogramovaný stupeň bolesti přímo do nervové soustavy. To bude moc bolet. I Pata to poněkud vyvedlo z míry.

"Pro začátek to zkusíme na minimální výkon. Dane, podrž mi ho."

Pracky mi drtí ramena. Albirenc mi otevře kombinézu. Něžně mi přiloží trubičku na hrud'. Řvu a marně se snažím uniknout kruté bolesti. Na chvíli přestane a o krok ustoupí. V té chvíli se zazmítá na židli Pat.

"Mizerové, hajzlové!"

Namodralý míšenec se zasměje. Je přímo přede mnou, má rozkročené nohy... Prudce vykopnu pravou nohou a zasahuju ho na tom správném místě. Nelidsky zařve, zežloutne, zlomí se v pase a svalí se na zem.

Gorila, co mě drží, mě prudce udeří do lebky. V tu ránu jsem v limbu. Když se vynořím nad hladinu, slyším téct potok. Po podrobnějším soustředění zjišťuju, že se jedná o můj čichový orgán, který se opět rozkrvácel. Mám pocit, že se mi hlava ztrojnásobila. Po několika vteřinách se mi daří otevřít oči, tedy jen pravé, levé víčko odmítá poslušnost.

Albirenc si hoví na polním lůžku a jeho druh mu přikládá namočený ubrousek na obličej.

"No tak to bude dobrý. Přece takovou třídu neodrovná jedno malý kopnutí."

Míšenec toho názoru zřejmě není, protože neodpovídá a hlasitě dýchá. Ted', nebo nikdy! Dan, vzorný to pečovatel, si mě nevšímá. Sáhnu opět po noži, podaří se mi ho zaseknout do téhož místa a pouštím laser na magnetické náramky. Dá to zabrat, než kontrolní blok povolí. Myslím, že tyhle minuty úzkosti se na mně podepíší navěky. Pokud ovšem přežiju.

Míšenec se zřejmě začíná probírat, protože slyším sténání.

"Hajzl, to si vypije. Už nikdy se nebude dvořit slečnám."

Gorila Dan se chvěje radostným vzrušením jako chlapec, který našel pod stromečkem vytoužený a nečekaný dárek. Vytáhne skleněnou lahvičku a odzátkuje ji. Jemináčku! Kouří se z ní, z čehož bych usuzoval na silnou kyselinu. Do levice si bere induktor a nastaví ho na maximum. Rozvážně kráčí ke mně. To ne! Blok už za chvíli povolí, jen pár vteřinek mi dopřej! Propadám panice. Šmytec, a tak blízko před koncem, kruci, tohle přece...

Gorila se mi pošklebuje a já se zmítám jako šílenec. Vtom se na něj něco vrhne, hotová hora masa, a odrazí ho ramenem ke zdi. Pat! Nikdy bych do té hromady tuku neřekl, že se dokáže tak rychle přemísťovat. Každého jiného by ten úder vyřídil, ale ten makak je zřejmě přírodní úkaz, protože se hned zvedá na kolena. Odráží Patův kopanec a udeří ho do žaludku. Pat by to ještě snesl, ale s hákem do obličeje už moc nenadělá. V té chvíli náhle povolí poslední milimetry plastotitanu. Chápu se nože a vrhám se na Dana. Ostří se zablýskne a potom se vnoří. Směšně kvikne, zastaví se, udělá krok stranou a tváří se dost vyjeveně.

Hned nůž vytrhnu, že ho do něj vrazím znovu, ale zbytečně, protože se kácí s krvavou pěnou u úst. Ještě sebou několikrát škubne a potom se zklidní na věky věků.

Zdi se začínají opět otáčet. V tom valčíku ještě rozeznávám užaslého Albirence a vidím, že si strká ruku do kombinézy.

Bacha! Bude střílet!

Zhluboka se nadechnu, zavírám oči. Zasyčí laser, ještě chvíli stojím a zápolím se závratí. Nakonec se ten pekelný kolotoč zastaví.

Namodralý míšenec už zase leží na lůžku s pistolí v ruce a druhou rukou svírá můj nůž. Nebyla to špatná rána, má ho v břiše. V duchu blahorečím všem svým instruktorům. Vytahuju nůž. Míšenec už putuje k ďáblu.

Seberu mu viperlaser D-11. Zásobník je napůl plný, ještě deset ran, moc to není. Dan navíc nemá žádnou zbraň. Zhasínám u nože laser, otírám ho o jeho kombinézu a vracím ho do pouzdra.

Popadnu láhev sternu, vlhký hadr a jdu k Patovi. Styk se studeným ho přivádí k vědomí. Nemá nic proti doušku. Jeho líce dostávají opět zdravou barvu. Na advokáta se zotavuje ztraceně rychle.

"Randale, mám radost, že se vám to konečně podařilo. Trvalo to ale. Chvílemi jsem si myslel, že to děláte schválně."

Blahosklonně se usmívám. "Nebylo to tak snadný. Nebýt tebe, nepodařilo by se to."

Usmívá se taky a pokouší se vstát. Vadí mu magnetické náramky. Vytahuju nůž a přikládám ho k nim.

Práce mi jde od ruky podstatně rychleji. Není nad to, když na práci vidíte. Za minutu je Pat volný a tře si zápěstí. V očích se mu nebezpečně blýská.

"A ted' nám zaplatí. Co ted'? Vltnem na ně?"

"Tak nějak, ale nejdřív musíme osvobodit Shirley."

"Ona je tady?"

"Jo, v druhém patře. Drž se za mnou, máme zatím jenom jednu zbraň."

Vyřáším na schody ze sklepa. Jde mi to špatně, mám ještě trochu závrať. Pat mě zezadu udržuje vestoje, ale vpřed mě pohání spíš vztek. Dýchám ztěžka. Nic moc, ale držím se, to je hlavní. Strčím do dveří a ocitám se tváří v tvář velkému kníračovi, který doprovázel Poulose. Je ještě překvapenější než já.

"Ale... Co to..."

Strká ruku do kapsy.

Nedávám mu ani špetku šance a střílím první. Laser mu odnese půlku čela a panáček dopadá na zem.

"To si odneseš, hajzle!"

Ten výkřik mě překvapí, takže uléhám okamžitě vedle mrtvolu. Pat se přimáčkne ke zdi.

Dávka z termometu zruší dveře za mými zády. Kutálím se po koberci, řvu jak blázen a kolem mě šlehají paprsky. Nebýt toho s knírem, mohl jsem to zabalit. Jeho tělo doslova pod zásahy vybuchuje.

Mládě se kryje za převrženým křeslem přímo proti mně. Vystřelí hlavu, aby se přesvědčil o přesnosti střelby. To neměl dělat, protože z mé zbraně vyšlehnou rázem tři paprsky a urvou mu palici. Neztrácím čas, házím zbraň kníratého nebožtíka Patovi, pak se vrhám po zbrani a předpisově zalehnu.

Právě včas. V té chvíli se dveře salonu otevrou dokořán a co nevidím? Vidím hlaveň plazmometu. První rána vytvoří pěkný otvor ve zdi přede mnou. Druhá dezintegruje křeslo, za kterým jsem se ještě před okamžikem povaloval. V levém rameni mě ukrutně zabolí. Nějakým zázrakem se mi daří uniknout dalším dvěma ranám, které vyhloubí do podlahy menší krátery.

Když je po bouři, vypálím současně s Patem na dveře. Zeď je však příliš silná a ten mizera dobře chráněný. Slyším Poulosův hlas: "Jdu pro holku, zatím mě kryj. Na ni střílet nebudou."

V záplavě ohně, za který můžeme my dva s Patem, se ukáže muška plazmometu. Pak zbraň vybuchne, smete přepážku a zvýší práh dveří. Jeden z nás patrně zasáhl plazmový náboj. Ticho je přímo mučivé.

Opatrně se zvedám a s napřaženou zbraní a s prstem na spoušti postupuju salonem.

"Pate, dávej pozor na dveře."

Nic se neděje. Jsem nekrytý, ale zdá se, že je po bitvě, protože došli bojovníci. Vybuchlý plazmomet natropil značné škody. Dva metry ode mě leží muž s urvanýma rukama. Laseromet mi vypadne z rukou. Už ho únavou neudržel. Zvedá se mi žaludek a padám na zem. Bolí mě celíčkové tělo.

"To bolí, pane!"

Ten výkřik stačí, aby má tělesná schránka aspoň zasimulovala energii. Přepotácím se halou a fofrem se ženu do schodů. Nářek vychází z jednoho zadního pokoje. Vstávám a dávám se do kroku. Prudce vykopnu dveře.

Poulos strká holčičce hlaveň plazmometu do spánku. Shirley je na posteli, oči má rozšířené hrůzou a po bledých tvářičkách jí stékají slzy. Když vejdu, Poulos se ohlédne. Oči se mu protočí a sykne na mě:

"Gardnere, stůjte."

Pomalů se blíží s napřaženýma rukama.

"Okamžitě ji pust'te."

Otočí hlaveň proti mně, ale příliš pomalu... Už jsem u něj, vyrvu mu zbraň a namířím na něj. V těle má najednou díru jak hrom a ta díra pokračuje zdí. Dobře že tyhle hračky zakázali, nadělají pěkné svinstvo. Nechtěl bych to uklízet.

Obrátím se k holčičce, která usedavě pláče, a co nejněžnějším hlasem pravím:

"Je po všem, Shirley. Všichni ti oškliví pánové byli potrestáni. Teď půjdeme za Cory."

Má slova ji zřejmě uklidnila. Plačtivě řekne: "Ano, půjdeme. Za sestrou. Domů."

Potom se zarazí. "A kdo jsi ty?"

Poprvé za celý rok se upřímně rozchechtám.

"Pro tebe jsem dejme tomu něco jako andělíček strážníček."

Beru ji za ruku a společně scházíme ze schodů.

16

"Propána, Gardnere, jak jí je?" Pak vidí, že držím Shirley za ruku, a usmívá se jako měsíček. "Díky, Pate, bude to dobré."

Vtom se dívka lekne zohavené mrtvolu. Podívá se na krvavé pozůstatky ostatních ničemů. Odvrátí zrak a mám strach, aby se nám nervově nezhroutila.

"Shirley, ti zlí lidé byli potrestáni. A já si pro tebe přišel, abych tě odvedl domů."

Pat nás přerušuje. "Rychle pryč. Necelé tři kilometry odtud jsou ubikace dolu. Nedivil bych se, kdyby se někdo přišel podívat, co se děje."

"Máš pravdu. Hlavně by se mohl přijít podívat android a ten je ze všech nejnebezpečnější," vrčím a kontrolovu Poulosův plazmomet. Je to o něco novější model, než jsem dostal od Texe, a v objemném zásobníku je ještě šest válců.

"Musíme si najít něco, čím bychom se dostali do města."

"Klid, pěšky jsem sem nepřišel. Helijet mám pár kilometrů od dolu. Myslím, že ho najdu snadno. Jdeme na věc, musíme si pospíšet."

Vstupní dveře jsou zřejmě jediné, které v domě zbyly, ale i ty doslova vybuchnou a v nich se ukáže atletická postava.

Do hajzlu! Android! A už jsme z toho byli skoro venku! Málem mě to vyřídilo. Obr si je jistý ochranným polem a pomalu vchází dovnitř. Paprsek světla pátrá, pátrá a zastavuje se na nás. V ruce má laserovou pistoli a kovovým hlasem praví:

"Vzdejte se. Jakýkoli odpor je zbytečný. Zaručuju vám, že se vám nic nestane."

Ten stroj odřikává ta slova a neuvědomuje si jejich absurditu. Jisté je jedno: odtud se už nedostaneme.

Když se vzdáme, budeme umírat pomaleji, a když se dáme na útěk, pak je nám tenhle radiátor na nožičkách schopný uříznout laserem nohy. Události posledních hodin mě tíží jako cent a cítím, jak se opět propadám do jakési vatové mlhy. Proč to neskončit rovnou? Na okamžik dostávám chuť to vzdát, ale jenom na okamžik.

Mlhu rozežene lehký stisk ruky a hlásek: "Pane, pane!"

Ten zděšený hlásek má na mě účinky jako elektrošok. I kdybych měl tady dneska umřít, udělám všechno pro to, aby se moji dva společníci odtud dostali. Setkám se s Patovým po hledem, říkat si nic nemusíme, rozumíme si skvěle, a sevřu pažbu pušky. Musím si to pořádně rozvážit, protože mám možnost vystřelit jen jednou. Druhou šanci nedostanu. Slyším, jak někdo venku týrá trans. Za chvíli tu máme posily.

Musím jednat teď.

"V pořádku, Ede, vzdávám se," křiknu. Ta hromada železa na nohách vejde do místnosti a soustředí se na mě. Vtom z Patovy zbraně vyjdou čtyři zášlehy a zastaví se pár centimetrů od androidova obličej. Jeho paže změní směr a ukáže na Pata. Vystřelit nestačí. Já jsem rychlejší. Hromada železa mizí v zejícím otvoru. Nemířil jsem na něj, ale na podlahu pod ním. Musíme si pospíšet, protože za chvíli vyleze.

Druhým výstřelem prorážím zeď, přesněji řečeno dvě přepážky a jednu nosnou stěnu. Deset metrů před sebou máme ještě temnou noc. "Běž!"

Pat popadne holku do náruče a vběhne do otvoru. Vzhledem k přemíst'ované hmotě už ani nevím, který je to dynamický zákon, ale chtělo by to odvalu, aby se mu někdo postavil do cesty.

U vchodu se už ukazují jakési dva stíny. Střílím po nich a dávám se na zběsilý útěk za Patem a Shirley. Palbu opěťují, ale vedle jak ta jedle.

Deset metrů od domu se otočím a zahájím palbu na rohy budovy. Tyhle prefabrikované stavby stojí jen díky čtyřem rohovým nosným pilířům. Když dům přijde o tři, zhroutlí se s příšerným kraválem a pohřbívá neopatrníky, kteří mě pronásledovali, a taky, jak doufám, androida.

Doháním Pata, který se zatím dostal k prvním stromům. Sotva mezi nimi zmizíme, k troskám dojíždí další trans.

Běžíme ještě pár minut, pak usuzujeme, že jsme už dostatečně daleko, a dopřáváme si přestávku. Pat sotva popadá dech, postaví Shirley na zem a sám se opře o strom.

Holčička se celá třese a bezvládně se svalí na zem. Pat se ji snaží uklidnit a kapánek se mu to daří.

"Randale, myslíte, že nás najdou?"

"Nemyslím. Les je hustý. Těžko nás budou hledat. Můžeme si vydechnout. Přiznávám, že tentokrát to bylo jen taktak."

Pat si vzdychne. "To mi povídejte, ještě před chvílí jsem uvažoval o závěti."

"Android nás chtěl živé. Nezabil by nás, jenom zranil."

"Nerad bych si to ověřoval. Ale střelíte skvěle. Netušil jsem, že vaší specialitou je Divoký západ."

Usmívám se. "Dneska je to s laserovou pistolí nebo s plazmometem mnohem snazší. Pracoval jsem s

palnými zbraněmi v období renesance. Jsou těžké, nepřesné a vystřelí jenom jednou. A když máš možnost vystřelit jen jednou, pak si dáš pozor, abys tu možnost nepromarnil."

Přerušuje mě pisklavý hlásek: "Pane, kdy uvidím sestru?"

Otáčím se a беру ji za ruku. "Neměj strach, už jsme v bezpečí. Za pár hodin se uvidíte. Dostaneme se tam zrovna na začátek líčení."

Pat vstává a protahuje se.

"Radši půjdeme, protože ještě chvilku a už nepůjdu vůbec."

Dáváme se na pochod, ale už podstatně pomaleji.

17

Svěží a voňavý vzduch ve mně vzbuzuje pocit, že ožívám každickým krokem. Hlava se mi polehounku zklidňuje a ti kovařici, co se v ní lopotili, začínají polevovat. Pat ani já nemůžeme projít nepozorovaně, hlavně pokud jde o estetično našeho vzhledu.

Kombinézy máme nadranc, samou krev, ale na druhou stranu nám zase ladí s pohmožděnými obličejí.

Když se na nás Shirley podívá, připadá mi, že na ní pozoruju mírné zhnusení.

"Klid, děvenko, v helijetu je i koupelna. Uvidíš, že dokážeme být i velice svůdní."

Pat se celkem snadno přizpůsobuje mému rytmu, a tak hodinu rázujeme pětikilometrovou rychlostí. Les nás nutí k všemožným oklikám, ale díky buzole jdeme pořád správně.

"Ta paseka by už neměla být daleko," povídám.

"Bylo už načase," vzdychne si Pat. "Hele, tamhle stromy už nějak řídnou!"

"To je ono. Máme to už jen dvě stě metrů."

Pouštíme se po pěšině, kterou si vyšlapala zvěř. Očekává nás pohodlí kokpitu a snad si konečně zdřímnu. Lesní ticho mě ukoľébává a poslední metry jsou vlastně docela příjemné. Vtom se ukáže paseka a já se zastavím.

"Co je?" diví se Pat.

"Neslyším žádný zvuk. To je trošku divný, protože..."

Přerušuje mě hejno jakýchsi ptáků.

"Rychle ze stezky!" křiknu a odstrkuju Pata nalevo.

Těm opeřeným mrchám nemůžu být nikdy dost vděčný. Protože hned nato následují světelné paprsky, a přesně na místo, kde jsme ještě před chvílí stáli.

Popadnu Shirley do náruče a zoufale sprintujeme křovinami a jen taktak se vyhýbáme kmenům vynořujícím se ze šera. O pár set metrů dál si jsem jistý, že jsem určitě překonal rekord i naklonovaných atletů. Trošku zpomaluju a čekám na Pata.

"Myslíš, že jsme je setřáslí?"

"Těžko. Patrně mají biologické detektory, jinak by na nás nestříleli na takovou dálku. Ti ptáci je polekali a vystřelili nazdařbůh. Ti mizerové nás čekali. Sakra! Helijet vypátrali detektorem kovů."

Pokračujeme ještě pár set metrů a jsme u konce s dechem. Padáme na zem.

"Jenom na minutku," zasípám. "Jakmile začnou pročesávat les, v tu ránu nás mají."

Biodetektory znám z akcí Služby a vím, že tak dokonalé zase nejsou. Určitě jim bude nějaký čas trvat, než nás rozeznají od ptactva, které poletuje všude kolem.

Maličká přestává vzlykat a uklidňuje se.

"My se nemůžeme vrátit, pane?"

"Ale ano, vrátíme se. Slibuju ti to. Jenom to bude trvat o trochu dýl."

"To je eufemismus," zavrčí Pat. "Jsme dva tisíce kilometrů od New Corku."

"Jen žádné poráženecké nálady. Když jsem sem letěl, všiml jsem si řeky, která teče správným směrem. Když se k ní dostaneme a když po ní nějak poplujeme, měli bychom narazit na nějakou farmu nebo na stanici."

Kraj je rozlehlý a zdá se pustý, ale kolonisté se v něm usadili a chovají zelaky. A řeka je pro zelaky praktická, můžou z ní pít.

"A kdy už uvidím Cory?" Shirley se zahledí Patovi do očí.

"Uvidíš ji brzo a odejdete spolu domů."

Doufám, že nelžu příliš. I když se nějak vrátíme do New Corku, s velkou pravděpodobností se vrátíme příliš pozdě. Líčení začíná za necelé dvě hodiny. A Jenkins už určitě našel jiného advokáta ex offio. A tomu, i kdyby byl kdovíjak dobrý a nebyl v Jenkinsových službách, se podaří odročit proces nanejvýš tak na den.

Naše přestávka nemá dlouhé trvání, protože nad námi proletí tři transy. Zastaví se tak sto metrů nalevo od nás. Trošku moc blízko na můj vkus. Dávám přátelům pokyn, aby se přitiskli k zemi. Les je v tomto místě řidší. Naštěstí nás kryje hustý keř.

Na jednom transu vidím Eda. Přisahám si, že když to půjde, tak toho androida vykoupu v kyselině sírové. Fauna je zde bohatá, takže mají s biodetektořem určité potíže. Analýza zřejmě není hotová, protože skupinka se rozptýlila a každý pátrá na vlastní pěst.

Vozidla se pomalu vzdalují. Patrně je někde poblíž nějaká ptačí kolonie nebo smečka zvěře. To je naše šance! Za pár minut detektor zanalyzuje všechny signály a budou vědět, kterým směrem se pustit. A s transy ve vzduchu nás snadno zaměří.

"Jdeme. Máme jedinou možnost. Dostat se k řece!"

Doufám jen, že se k nám ti druzí nepřipojí příliš brzo.

Obracím se k Shirley. Teď jsem na řadě já, abych ji vzal na záda. Vtom zaregistruju jakési vlnění v trávě. Velice tiše řeknu: "Pozor, holčičko, hlavně se nehýbej."

Udiveně na mě pohlédne, ale naštěstí poslechne.

U její pravé nohy se ukáže velká trojhranná hlava. Aspis agonis! Když jsem letěl na Terranii XXXVI, ze zvědavosti jsem si nastudoval zdejší zvířenu. Uštknutí téhle potvory není sice smrtelné, ale dost bolí.

Když si Shirley hada všimne, maličko ustoupí, panenky má rozšířené strachem a horní ret se jí chvěje.

Zvláštní. Tváří se zděšeněji, než když viděla ty zohavené mrtvoly.

Pat už chystá pistoli. Zarážím ho právě včas.

"Hlavně nestřílej. Stačí jediný záblesk laseru a hned nás zaměří. Uštknutí není smrtelné."

"Ale bude křičet bolestí, pak nás taky zaměří."

"Nech to na mně."

Pat se zatváří pochybovačně, ale aspoň skloní zbraň. Zvolna se k hadovi blížím. Kleknu si k němu a nabízím mu dlaně. Levá pomalu ustupuje. Tvor jako by se už chystal skočit, ale pozorně ji sleduje. Vtom ho popadnu za krk pravicí. Ten hnus se brání, co může, plive jed, ale držím ho pevně.

"Vyšlo to," poznamená Pat, "ale připadá mi to dost ztřeštěné."

"Ani ne. Aspis má totiž velice úzké zorné pole. Vidí jen před sebe. Stačilo odvrátit jeho pozornost."

Slyším motor antigravu. Dávám těm dvěma znamení, aby byli zticha, a zatlačím je do nejbližšího keře.

Zvednu hlavu a vidím, jak se k nám blíží plošina transu. Stromy jsou tady daleko od sebe, takže letí tři metry nad zemí. Na ní jen dva muži s termometry.

"Tady je to, měl jsem čtyři ozvěny."

"Čtyři? Ale jdeme po třech osobách, ne? Určitě je to zase falešná stopa."

Podívám se na Pata a potom na hada. Patovy oči svítí nadějí. Patrně nás oba napadlo totéž.

Trans se pomalu blíží. Kleknu si a s ďábelskou přesností hodím hada do transu. Plaza, trochu našťavaného mým špatným zacházením, neznámé prostředí rozhodně netěší a přechází rovnou do útoku na řidiče.

"Au, kousl mě nějaký had!"

Raněný smete aspise na plošinu. Jeho kolega skoro okamžitě stiskne spoušť. Tepelný paprsek hadovi odstraní hlavu a trochu poškodí pancéřování vozidla. Neřízená plošina se stabilizuje na původní výšce.

"Tsi-Hane, jseš dobrej? Tak odpověz! Řekni něco."

"Je mi... Je mi blbě. Umírám."

Dva zděšení muži jsou celkem dobrý cíl. Mrknu na Pata a vystřelíme současně. Stačí dva paprsky a muži se propadnou do nicoty. Skáču na trans. Zachytím se a vytáhnu se nahoru. A jsem jeho pánem. Posádku skopávám dolů.

Sedám si k řízení a snesu se tak nízko, aby Pat a Shirley mohli pohodlně nastoupit.

"Hňte sebou. Určitě si toho všimli. Za chvíli nám budou v patách."

Jakmile jsou na palubě, šlápnu na rychlostní pedál. Trans se rozletí stovkou za hodinu. Netroufám si vzlétnout výš, aby nás hned nezpozorovali. Takže jsem nucen provádět slalom mezi stromy. Pat pracně

připoutá Shirley k sedadlu. Oba jsou zelení strachy, protože stromy se kolem nich míhají neskutečnou rychlostí.

"To nemůžeš trošku zpomalit? Jinak se z toho živí nedostaneme."

"Počkej ještě pár minut a jsme u řeky."

Stromy jsou najednou pryč a ukáže se řeka. Zpomaluju a provedu obrat. Pat se nepřipoutal a letí ke dvířkám. Vstává a nadává jako špaček.

"Jako taxikář by ses asi neužil."

"Nedržkuj. Teď jsme se jich snad zbavili. Řekl bych, že nás ještě hledají biodetektory. Dívej se na druhou stranu a dej mi vědět, když něco zpozoruješ. Určitě narazíme na nějakou osadu."

"Proč? S transem můžeme až do Corku, ne?"

"Jedině tak v hypnotických snech, tyhle transy bez kupole letí maximálně dvoustovkou. K soudu bychom se včas nedostali. Navíc má skoro vyčerpanou energii. Zbývá tak na sto kilometrů. Máme jedinou možnost, a to zavolat si helitaxi."

"Dobrý, už rozumím."

18

Je kouzelné počasí. Slunce vyšlo před hodinou a před našima očima se šílenou rychlostí svíjí řeka. Řízení je velice snadné, ale zmocňuje se mě stále větší úzkost.

Už deset minut se na obrazovce přede mnou ukazuje blikající ikona.

"Pate, za dvě minuty přistávám. Pokračujeme pěšky."

Odpoví mi zaúpení. Až je mi ho líto. Křečovitě se drží sedadla a zoufale napíná zrak.

"Ještě kousek. Mám pocit, že jsem tamhle viděl nějaké antény."

"Jak chceš, ale pak si nestěžuj, až se vykoupeš."

Shirley mě stále víc zneklidňuje. Události posledních hodin ji dost poznamenaly a je to na ní vidět.

Ustavičně pláče. Pat se ji snažil ukonejšit, ale marně.

"Jasně! Je to hyperspeciální parabola!"

Už ji vidím taky. Ale je příliš daleko.

"Tam už nedoletíme. Je to aspoň deset kilometrů."

Nedá se nic dělat, musím pokračovat. Ti dva by další pochod už nezvládli.

Minuty ubíhají v tichu. Snižuju rychlost a výšku. Energie dochází.

Padáme do vody. Bezpečnostní systémy nás zahálí do antigravitační koule, takže náraz není tak silný. Pat odpoutal řvoucí Shirley. Voda je trošku moc studená.

Boty a kombinéza mě stahují ke dnu. Ale ten chlad mě rázem vzpamatoval. Začínám plavat a cvakám si zuby do rytmu. Pat je na tom zřejmě líp. Má větší vrstvu tuku. Plave se Shirley na zádech ke břehu jako rybička.

Už jenom metr. Chytáme se kořenů, vytahujeme se na příkrý sráz a já si uvědomuju, že jsem přišel o zbraně.

"Jak je malý?" ptám se Pata.

"Dobrý, drží se mě. Vodička je studená, co?"

"Jako srdce inspektora federální banky. Nejhorší je to první smočení, pak si člověk přece jen trošku zvykne. Myslím, že bude rychlejší nechat se unášet proudem."

"Proč nevylezem na břeh? Už je to jenom hodinka, ne?"

"Jen se podívej na tu vegetaci. Bude to samá bažina. Ne, radši zůstaneme ve vodě. Počkej, dostal jsem nápad."

Vlevo jsem si všiml kmene zaklesnutého mezi kořeny.

"Minutku a připravím panstvu kočár."

Snažím se jak blázen, abych tu zatracenou kládu uvolnil. Nakonec mi musí přijít na pomoc Pat a za pět minut jsme hotoví.

"Nastupovat!"

Pat vysadí Shirley drkotající zuby na kládu a něžně jí něco říká. Holka má pohled ztrácející se v dálavách. Chladná koupel jí snad vyhnala z hlavy vzpomínku na ta jatka, a když ji už ohřívá kombinéza,

začíná poslouchat Pata, který plave vedle ní.

"Víš, Shirley, možná na to nevypadám, ale v druhém ročníku na univerzitě jsem vyhrál plavecké přebory Terranie III. Udržel jsem se celkem ve formě, ale chce to správnou životosprávu. Podle mě je nejvhodnější dvojitá dávka zmrzliny s čokoládovou polevou."

Holka se trochu rozjasní.

"Moje babička udělala speciální hmotu a do ní napustila vanilkový krém. Pak to přelila polevou a já se tím mohl cpát celé hodiny..."

Doufám, že jí nebude vykládat všechny babiččiny recepty. Teď už chápu, proč vypadá tak dobře.

Proud se zklidnil a pomalu nás unáší k vytoužené parabolické anténě. Patrně to bude nějaká zelačí farma. Z ní si můžeme zavolat, rychle nás odvezou k roztomilým zdravotním sestřičkám. Laura by mě taky mohla trochu uchlácholit.

Dostáváme se k menšímu přístavišti u pravého břehu. Pat popadne Shirley a lezeme z vody. Farma je pár set metrů od břehu.

Je to dvoupatrové stavení, samozřejmě prefabrikované na Zemi. Stačí pohodlně pro tři rodiny.

Vcházíme na neudržovanou zahradu. Z dlaždic u terasy vyrůstá plevel. Dům mi na osmou ranní připadá až příliš tichý.

"Při našem štěstí je ta farma určitě opuštěná," zoufá si Pat. "Doufám, že aspoň funguje generátor, abychom poslali..."

Zvuk tříštěného dřeva mu nedá dořít. Už dva dny se všude rozpadávají dveře a vždycky v nich stojí nějaký velký hrozivý chlápek.

"Lidi mají ten problém, že se jejich konání dá vždycky předvídat," praví Ed.

Jsme my to ale blbci! Že jsme si nedávali pozor. Bylo to všechno až příliš krásné. Nemám už ani sílu nějak zareagovat. Pat jen záupí. V tom záupění je veškeré hoře vesmíru. Ed třímá v ruce ohromnou pistoli a míří ke kraji terasy. Přerážne nás jako na videostřelnici. Mechanicky schovávám Shirley za sebe. Drží se mě jako klíště a bulí a bulí. Nechápu, že jsme ještě naživu...

Jako ve zlém psychosnu se androidova ruka pomalu zvedá. Kybernetické oči na nás hledí bez špetky citu.

Pak mě oslepuje prudký záblesk, cítím příjemné teplo, cosi mě smete na zem a já se pomalu propadám do jakési bezedné díry...

Chladná tekutina na tváři mě částečně probere k vědomí. Hlavu mám pořád v jakési vatové mlze.

Pokouším se otevřít oči. Překvapuje mě, že mě nic nebolí.

Nade mnou se kdosi tyčí. To snad ne!

"Tak co, brácho? Máš radost, že mě vidíš?"

"To jsi ty, Marku? V tom případě jsem už určitě v očištění. Protože do ráje by tě nikdy nepustili."

"Kdepak, ještě pořád jsi v říši živých. Dokonce se ti podařilo nahnat nám strach. Museli jsme tě fofrem vzít na Merkura."

Pokouším se posadit."

"A jak je Patovi a Shirley?"

"Pomalu se zotavují. Shirley, to je asi ta holka, je v kabině. Měla zlomené žebro a byla v traumatu. Medirobot ji dal do pořádku, ale pro jistotu na ní provádí ještě neurotraumatologickou léčbu. Ta spí, jako bys ji do vody hodil. No, a pokud jde o Pata... Utábořil se v salonu a cílevědomě mi likviduje zásoby whisky. Kdyby si ji aspoň neředit vodou! Takový nevкус!"

Mechanicky se podívám na hodinky.

"Sedmnáct hodin! Musíš nás vzít do New Corku! Musíme revidovat proces!"

Mark se ale dál usmívá jako sluníčko. "Klídek, brácho. Pat už tam volal. Vydával se za novináře. Jenkins ještě neví, že jste naživu. Soudce spálil mikroprocesor, když zjistil, že chybí advokát a jeden člen poroty. Na základě nevím jakého precedentu odročil jednání na zítřek na devátou. Zdá se mi, že justice v koloniích postupně upadá."

To mě trochu klidnilo. Zase si lehám. Za dvanáct hodin zažije Jenkins pořádné překvapení. Dám mu zahulit, ale pěkně pozvolna. Už si to představuju, velice živě, a usmívám se.

"Co se vlastně stalo?" ptám se. "Poslední, na co si pamatuju, je pochodující kalkulačka a prudké světlo."

"Než android stačil vystřelit, Ray spustil dezintegrátor. Energetická zásoba toho androida dosáhla kritického bodu a vybuchl. Byls nejbliž, a tak jsi to schytl."

"Žáření?"

"Už jsme to dali do pořádku."

"A co malá?"

"Byla naštěstí za tebou, takže ji to prakticky nezasáhlo. No a ten advokát z toho vyšel naprosto nejlíp. Ten tuk je snad lepší než silové pole. Ani zdravotní počítač na něm nenašel nic vážného."

"Mám radost, že tě zase vidím, Marku. Ale jakým zázrakem..."

Usmívá se na mě.

"Zkoušel jsem nový pohon. Kdyžs mě volal, trochu jsem zneklidněl, a tak jsem dal kurz na Terranii XXXVI. Měla to být jen taková zdvořilostní návštěva, ale sotva jsem se vynořil v normálním prostoru, zachytil jsem Lauřino zoufalé volání. Našla tvůj trans. Jsi pořád stejný, Randale. Ona ho totiž nemohla nenajít. Napasoval se jí přímo do dveří. A pak jsem řekl Rayovi, aby tě lokalizoval."

"Jak, proboha?"

"Vyzazili tě ze Služby tak rychle, že úplně zapomněli na tvůj přijímač v uchu a na vysílač v hrtanu, jaký máme všichni, co spolupracujeme s androidy. Takže nebyl problém tě najít. Ale bylo to na poslední chvíli. O dvě vteřiny později a ten android by z vás nadělal roztomilý puclíky. Ani Ray by vás už nesložil dohromady."

Hlava se mi motá, vidím nějak rozmazaně. Mark mi podává plastický kelímek a prášek.

"Vezmi si to, za pár minut ti bude líp. Pak se za mnou stav v pilotní kabině. Podle advokáta patrně dostaneme návštěvu."

Ar-Zoz! Málem jsem na něj zapomněl. Jenkins přece povídal, že si letí pro zboží!

"Zavolal jsi Vesmírnou policii?"

"Osobně jsem uvědomil admirála Neumana, ale na vzdálenost dva dny subprostoru tu není žádný křižník. Služebnu na Terranii XXXVI volat nechtěl, aby se to neprovalilo. Astroport má jen jednu baterii raket, ta by na tak dobře vyzbrojenou loď stejně nestačila. Pověřil mě, abych tenhle prostor bránil já. Mám vydržet, dokud nepřiletí posily. Planetu nesmí opustit ani kousek lapis oniris a nikdo se nesmí dozvědět, že na ní existuje žila. Tahle informace byla zařazena jako tajemství zvláštní obranné důležitosti."

19

Už jsem skoro zapomněl na ten báječný pocit sedět u řízení bojového člunu. A ještě jakého! Zvnějšku připomíná Discovery, protože má klasický oválný a připlatatělý tvar. Je tři sta metrů dlouhý, třicet široký a deset vysoký a ženou ho čtyři ionické urychlovače posledního modelu. Tyhle menší bojové čluny jsou velice operativní, rychlé a zpravidla nepřilíš vyzbrojené.

Merkur je mezi nimi výjimkou, má dva lasery a dvanáct termonukleárních střel, tedy palebnou sílu menšího křižníku.

Na palubní desce před sebou mám tři obrazovky. V pravici třímám kontrolní páku, v levici zase páku energetickou a jsem s člunem jedno tělo.

Ze zvyku jsem si dal antigravitační kompenzátor na minimum, abych si vychutnal pocit zrychlení.

Mark se usadil na místo kopilota. Jeho deska se podobá mojí a drží sekundární páky. Za kokpitem z průhledného titanu vidíme vesmír plný hvězd a před sebou máme měsíček Terranie XXXVI, k němuž se blížíme.

"Ten tvůj nový pohon je fantastický, Marku. Určitě to vytáhneš i na tři stermány."

Ray sedí za mnou, sleduje kontrolní panel a odpovídá:

"Přesněji řečeno tři celé dvacet dva. A do subprostoru se dostaneme za necelých deset minut."

"Uvažuji o tom, že pohon prodám armádě a velice slušně na tom vydělám," ozývá se znovu Mark.

"Málem jsem zapomněl, že teď máš firmu Cosmos Jet Corporation. Proč se tedy neodstěhuješ na ten svůj luxusní ostrůvek v Pacifiku a nenecháš vesmír nám mladším? Jako třeba mně?"

"Když se tak na tebe podívám, to bych tomu dal!" zasmál se. "To by se pak dalo bezpečně cestovat jenom na Libreterre."

Libreterre je vzdálená planeta nebo spíš velikánský asteroid v mlhovině Orionu, kde je kosmická

navigace nejnebezpečnější. Proletět tam dokážou jen staří vlci, kteří vědí, kde je který asteroid a kudy vane který ionizační vítr.

Libreterre slouží jako zásobovací a výměnná stanice pro piráty a pašeráky. Taky je dobře chráněná. Neuchýlili jsme se tam ani my, ani Solaňané, ani Denebané.

Jsme teď na oběžné dráze kolem měsíce.

"Fajn, Rayi, pustím tě k řízení," povídám.

Uvažuji, jestli bych neměl zajít do salonu a osvěžit se s Patem, ale nakonec chci být radši při tom, až se pirát vynoří. Sedám si za Raye.

"Snižuju kamuflážní pole," hlásí Mark. "Teď nás zaměří i optickými detektory. Překlad možná proběhne velice rychle, na nějakém ostrůvku na opačné straně Corku."

"Taky si to myslím," souhlasí Ray.

"Vynořit se tak blízko nějaké planety je dost nebezpečné," poznamená Mark. "Ti piráti jsou zatraceně dovození."

"Taky se může vynořit jinde," nadhodí Ray a potom udělá mikroskok do subprostoru.

"Každopádně z tohoto místa ho můžeme zjistit nebo..."

"Tři střely na kurzu 230-180 dvacet tisíc kilometrů od nás!" hlásí android se svým charakteristickým klidem. "Právě oběhly měsíc. Palubní počítač v bojové pohotovosti."

"Ten šmejda saturnskej nás pozoroval od začátku," nadávám.

"Určitě jsme ho zneklidnili. Radši by tady měl ticho po pěšině než bojový člun v záloze," dumá Mark.

"Kontakt za třicet sekund," upřesňuje Ray. "Jsou to A-200. Zatím je nemá ještě ani armáda."

Zapínám magnetické popruhy antigravitačního křesla a pouštím interkom.

"Pate!" zařvu ještě. "Připoutej se, bude to s námi házet."

Mark pustil pohon naplno a Merkur vyrazil. Střely už jsou bohužel u nás. Určitě je navádí laserový paprsek.

"Pět tisíc a přidávají. Kontakt za pět sekund."

"Rayi, fantoma," nařídí Mark a rychlost ještě zvýší. Stáhne páku nadoraz.

"Už se stalo," oduší Ray.

I když antigravy makají naplno, akcelerace se mě snaží rozmačkat v křesle. Hrud' mi drtí neskutečná tíha a oči mi zapadají do důlků. Nemám rád, když jsem jen nezúčastněný pozorovatel, ale Ray je nepopíratelně lepší pilot než já.

"Fantom zabral," hlásí Ray. "Střely to sežraly."

Nástroje smrti se řítí na fiktivní obraz našeho člunu. Zatím jsme nabrali pořádnou rychlost. Ale i tak nás střely minuly jen o pět set metrů. Fantom nefungoval dlouho. Opět nás zaměřily. Další fantom nemá smysl vysílat, protože střely by na něj už neskočily.

"Osm tisíc," oznamuje Ray. "Kontakt za pět sekund. Zvýšily rychlost. Řekl bych, že jsou seřizeny, aby vybuchly současně. Generátor je neovládne. Pak stačí třetí střela a jsme v háji."

"Laser blízké ochrany!" nařídí Mark.

"A je to!"

Jde o klasický manévr, ale s běžným člunem je to holé zoufalství. Jedná se o odstřelení střely, než zasáhne loď. Při troše štěstí by mohla přivést k výbuchu i tu druhou.

Ale aby mohl střilet, musí Ray na zlomek vteřiny snížit výkon silového pole. Laser je navíc účinný jenom na pár set metrů. Každopádně k výbuchu dojde, ale na můj vkus trochu moc blízko.

Po spáncích mi stékají čůrky potu. Nepřítele navíc ještě pořád nevidíme.

Zatímco se moji druzi starají o rakety, pokouším se nepřítele zaměřit na svém panelu.

Pokud nás zaměřil, pak musí být o řád výš než my. Patrně se skrývá za planetou. Naházím do mašiny data. Hlásí, že výsledek dodá do pěti minut. To už budeme možná mrtví, ale jestli ne, pak chci Ar-Zozovu kůži.

Vteřiny se vlečou a krokují je špatné zprávy.

"Střely dva tisíce. Kontakt za dvacet sekund."

"Jdi na to, Rayi, je to na tobě," říká Mark až podezřele klidně.

"Jsou tady ale náhodné veličiny, kterým nezabráním."

Jen žádnou paniku. Pokud v celé Galaxii existuje nějaký android, který se dokáže zbavit tři dotěrných střel, pak je to rozhodně Ray. Mark a Ray spolu létají už deset let a Merkur je skutečný zázrak techniky. Je snad vybaven i telepatickým řízením, já nevím.

Snažím se zachovat klid, i když na mě z obrazovky pořád civí ti tři poslové smrti.

"Kontakt za tři sekundy, za dvě..."

Děsný náraz. Ray se ničeho nedotkl. Aktivizoval lasery telepaticky. Cíl neminul, to ne, ale střely explodovaly tři sta metrů od plastotitanového krunýře. Vzduch zatím neuniká, to je hlavní. Instinktivně se nadechuju, co to jen dá.

Ne, dobrý, vyšlo to. Začínám věřit ve svou šťastnou hvězdu. Ale ještě jsme nepřeskočili. Kontrolní obrazovka už na nás chrlí seznam škod a ten seznam je delší než řády Služby pro dohled nad primitivními planetami, ale naštěstí neblíká žádná červená kontrolka.

Ray hlásí výsledky: "Dvě střely zničeny laserem a třetí odrazilo silové pole."

"A škody?" táže se Mark.

"Je mi líto, ale na dvě tisíce sekund došlo k úniku plazmatu. Zničeno několik venkovních modulů, včetně laserové věže. Trup je trochu poškozený, ale k dalšímu úniku nedochází."

"To je celkem slušný," povzdychne si Mark.

"Počkej, to byly zatím jenom dobré zprávy. Teď přijdou špatný. Vážné poškození reaktoru dvě a tři. Musí se okamžitě opravit."

"No nazdar!" vydechnu. "S dvěma reaktory nemáme v případě dalšího útoku šanci."

"Dej se do toho, Rayi," povídá Mark. "A ty, Randale, si sedni na jeho místo. Postarej se o střely a palubní počítač, já budu pilotovat."

Mám velkou radost, že konečně k něčemu jsem. Rozepínám si magnetické popruhy a myslím na Shirley. Medicentrum se o ni určitě dobře postaralo, takže nárazy ani nevnímala. Po dívám se na program. Zatím nic nehlásí, ale jedna ikona už bliká.

Sotva dosedám na Rayovo křeslo, rozsvítí se obrazovka interkomu a na ní se ukáže vyděšený Pat.

"Proboha, co se to tady děje? Zmítáme se jako panna, když ji znásilňuje Arktuřan!"

Pat se tváří skutečně poděšeně. Takhle nezmatkoval ani tváří v tvář našim katům. Ale na druhou stranu mám radost, že i on ztratí občas sebevládu.

"Máme problémy, Pate. Jde po nás jeden pirát."

"Cože? Já chci ven a..."

"Střely z boku!" hlásí Mark. "Dva plus jedna. Jako prve. Kontakt za dvanáct sekund."

Vypínám Pata a dívám se na počítač.

Mark se vyhýbá střelám.

"Do hajzlu!" nadává. "Odkud to na nás šije?"

"Už ho mám! Počítač extrapoloval jeho pozici. Bere to na čtvrtou planetu. Máme akorát čas skočit do subprostoru."

"Moment..."

Vzdálili jsme se poněkud od Terranie a čtvrtá planeta je vidět trošku vlevo. Jenže pátá je přímo před námi a blíží se až nevkusně rychle.

"Randale, zaměř počítač na ni. Ať do sebe nasouká všechny informace a obletí ji."

"Ale to je nesetřeseme," říkám a zuřivě mlátím do klávesnice.

"To ne, ale nabereme větší rychlost a dostaneme se k němu. Takhle si na nás střílí jako v počítačové hře. Musíme ho dostat dřív, než nám odejde generátor."

"Dobře."

Na jedné obrazovce sleduju pirátskou loď a druhá mi dává informace o střelách.

"Ray mi hlásí, že odpojl ty dva reaktory," informuje mě Mark. "V případě nutnosti nás tak na minutu postrčí."

Vtom se mi v hlavě klube nápad. Kdysi dávno nám starý kamarád Tex provedl pěkný kousek...

Mark se zcela soustředil na oblet páté planety. Střely jsou ještě daleko, ale vědí, kam mají letět, a určitě nás nenechají jen tak.

Za minutu už vyvíjíme třicet tisíc kilometrů za vteřinu. Na subprostorový skok musíme vyvinout dvě stě

tisíc.

Mark míří teď přímo na čtvrtou planetu. Za ní se skrývají piráti. Počítač mi dá jejich pozici za sedm minut.

"Marku, a co kdybychom skočili při padesáti tisících a vynořili se za čtvrtou? To by bylo překvápko. Ar-Zoz by nemohl pálit. A navíc bychom se zbavili těch dotěrů za námi."

Problém by to nebyl. Pouze je nebezpečí v přechodech, ke kterým dochází v těžko předvídatelných sektorech při rychlosti blížící se rychlosti světla.

"Vždycky jsem věděl, že by tě měli zavřít do cvokárny a nedávat ti velení, ale dospěl jsem k stejnému závěru jako ty. Je to naše jediná šance."

Skláním se nad počítačem.

"Mám šest raket, které vypálím, jakmile se dostaneme do normálního prostoru. Dvě plus dvě plus dvě. Když to nezabere, máme sakra co dělat."

Subprostorové skoky vyvolávají ztráty vědomí a podivnou nevolnost, která přetrvává ještě pět minut. Vědátory se domnívají, že jde o reorganizaci molekul po interdimenzionálním přechodu. Prostě není dobré, když se rychle střídá komprese s dekompresí...

Tohle nám provedl tenkrát Tex a jediné naše zesílené pole nám zachránilo životy. Pak se rychle vzpamatoval, skočil hned do subprostoru a už jsme ho nenašli.

"Ke skoku potřebujeme čtyři reaktory," uvažuje Mark. "Doufám, že je Ray dal dostatečně do kupy."

"Určitě to vydrží. Nic jiného jim nezbývá."

Říkám to sice přesvědčivě, ale zas tak jistý si nejsem. Jestli se ten zatracený pirát z toho dostane, sebere si své lapis oniris a zmizí.

"Vsadím se s tebou o flašku koňaku, že se proberu dřív."

"Beru!"

Čtvrtá planeta se blíží závratnou rychlostí. Subprostorové odpočítávání začalo. Deset, devět...

"Hlídám předpokládanou dráhu letu," říká Mark. "Ale jestli to nevyjde, tak budeš natírat Merkura těmi primitivními štěpci..."

"Tři, dva..."

Jasně vidím okrová oblaka planety, staré sopky, mám pocit, že vnímám průchod Van Allenovým pásem a pak už nic. Oči mi zahálí ta stará známá černá mlha.

"Vstávej, líná kůžo!"

Z nosu a z uší mi teče krev. Ve spáncích mi divoce buší. A Markův hlas jako by zesiloval megafon.

Planetku jsme minuli a před sebou máme Terranii XXXVI a podstatně zpomalujeme. A já prohrál flašku.

"Kde je ten saturnskej šmejď?" ptám se. Pak se kouknu na obrazovku a vidím pirátskou loď, kolem ní velkou ochrannou kouli, takovou namodralou... Pak záblesky... Raz, dva, tři...

Střely nebyly konstruovány, aby fungovaly binárně, a moje seřízení se zdaleka nemohlo vyrovnat Rayově přesnosti. Nicméně k šesti silným explozím došlo.

"Asi má posílenou zásobu energie," vrčí Mark. "My bychom tohle nevydrželi."

"Připravím další šestku."

"Moment. Podívej, jak uniká pára!"

Poslední střela zřejmě loď poškodila vážněji. Vidím, jak se na trupu rychle šíří trhlinka... A pirátská loď je najednou vedví. Výbuch a konec.

V pilotní kabině se ozvou dva hluboké výdechy a hned nato slyším výbuch smíchu.

Rozbliká se červená kontrolka na interkomu. To bude určitě Pat. Pouštím ho a z reproduktoru se na mě vyřine hotová záplava nadávek.

"Vrazi! Amatéri! Kretění! Gumový hlavy! Už v životě nevlezu do lodi! Co jste to tam dělali? Chtěli jste nás zabít všechny? Já chci okamžitě dolů. Jakmile se dostanu ven, rozsekám tuhle hajtru na kusy. Tady už není jediná celá flaška!"

Vypínám ho. "Asi ho těžko zklidním," zasměju se trochu nervózně.

"Randale," řekne Mark. "Dostal jsem zprávu od operátora Terranie XXXVI."

Rozsvítí se obrazovka a na ní se ukáže zneklidněná tvář.

"Co se děje? Zaregistroval jsem několik termonukleárních výbuchů."

"Tady Merkur ze Země, letím na Terranii XXXVI, služební cesta, na pár dnů. Byl jsem napaden piráty, když jsem se vynořil ze subprostoru. Nezneklidňujte se, vaši krásnou planetu už nenapadnou. Ani nikoho jiného..."

„Merkure, díky za zásah. Posílám vám souřadnice přistání. Pokud ovšem ještě chcete přistát..."

"Nepřeju si nic toužebněji. Uvědomte kapitána bezpečáků. Chci se s ním setkat okamžitě po přistání."

Operátor se najednou nevěřicně usměje.

"Nevím, kdo jste nebo za koho se považujete, ale když se poradíte s palubním počítačem, jistě vám řekne, že v New Corku jsou tři hodiny ráno. Kapitán Cartling je už dávno doma a spí. Uvidíte ho později."

"Dobře vím, kolik u vás je. Trvám na své žádosti," odvěti tvrdě Mark. "Chci ho vidět u sebe na palubě, jakmile dosednu. Tedy za padesát minut. Mám pro něj informace týkající se bezpečnosti planety."

"Je mi líto, ale pokud mi neřeknete víc, nevzbudím ho. Jak jsem povídal, můžete ho navštívit dopoledne v úřadu."

Už mi ten mladíček leze na nervy. Podívám se na Marka a zjišťuju, že je na tom podobně jako já.

"Tak poslyš, chlapče. Hezky vzbudíš kapitána a já ti zaručuju, že je v jeho zájmu, aby se dostavil. A kdybys mu to jen tak náhodou nevyřídil, pak je možné, že mi bitva rozházela palební počítač a že jedna střela zabloudí na kontrolní věž!"

Potom přeruší spojení. Dost vztekla.

"Už tě zase poznávám," poznamenám. "Vždycky jsi uměl jednat s úřady."

20

Přistaneme na můj vkus poněkud rychleji. Necítím se zrovna nejlíp a Mark má taky zdravou lesní barvu. Pustil jsem na křeslo Raye. Řekl bych, že ho naštvalo, když přišel o bitvu, a takhle se nám pomstil. Je to urážlivý android, aspoň tedy podle mě. Rozhodně má všechny lidské nectnosti. Nechci ho moc naštvat, a proto přistání nijak nekomentuju. Mark si myslí zřejmě totéž, protože se odepíná bez jediného slova a potom ukáže na venkovní obrazovku.

"Zprávu předal," říká. "Už sem jede obměněný policejní trans."

Zapne se venkovní komunikace a na ní se ukáže unavená tvář kapitána Cartlinga.

"Merkure, žádám o povolení ke vstupu na palubu."

"Souhlas," odpovídá Mark. "Očekávám vás v salonu, tam si pohovoříme příjemněji."

Vstávám a odcházím do chodby. Pat se už uklidnil, ale tváří se zase jako sfinga. Až na oči. Ty mu podivně svítí. Neřekl bych, že by letem nějak utrpěl.

Mark zoufale pohlédne na prázdné láhve.

"Rayi, skoč pro další. Potřebuju vzpružováka."

Za pár minut tu máme kapitána Cartlinga. Málem se zalkne, když spatří mě a Pata, jak si se skleničkou v ruce hovíme v relaxačních křeslech.

"Gardnere, Yungu, co tady děláte?"

"Jen račte dál, kapitáne, a udělejte si pohodlí," praví Mark a podává mu skleničku.

"Obhájce a člen poroty pohromadě, to snad ne! Doufám, že mi to můžete nějak vysvětlit, pane Yungu."

Pat, povzbuzen skvělou whisky, mu svižně shrne naše dobrodružství, vynechává pouze naše první setkání a objev ložiska lapis oniris.

Kapitán se zájmem naslouchá a usrkává whisky. Zřejmě mu velice chutná, protože za chvíli je sklenička prázdná. Nežínýruje se, sáhne po láhvi a docela samozřejmě si naleje. Jako doma, že? Když po ní sáhne podruhé, je prázdná, a Pat vypráví dál a zdá se, že to jen tak neskončí. Kapitán přikyvuje hlavou a nenápadně sebere Patovu plnou sklenici. Opře se v křesle a opět se plně soustředí.

Pat ke kapitánově nesmírné úlevě končí.

"To je prostě neuvěřitelné!" žasne Cartling. "Ale jak jste věděl, že je za tím Jenkins?"

"Bylo to jasné, jakmile jsme pochopili, že Shirley byla unesena. Cory se musela přiznat ke zločinu, který nespáchala, jen aby zachránila svoji sestru. A Jenkins byl jediná osoba, která jí mohla neustále připomínat, co všechno se může Shirley stát. Denně ji zpracovával. Z toho jsme usoudili, že je přinejmenším spolupachatel."

Patovi po tolika slovech vyschlo v krku a zoufale se zahledí na prázdnou sklenici. Mark se zachová jako kavalír a podá mu plnou, kterou Pat rázem vyprázdni a s hrůzou zjišťuje, že v ní byla jenom voda. Mark předstírá, že nevidí jeho nenávistný pohled, a obrátí se ke Cartlingovi. "Kapitáne, myslím, že víte, co máte udělat."

"Ne tak honem. Jsou to dvě svědectví proti slovu prokurátora. Potřebuji lepší důkazy."

"Dostanete je, ale musíte zabránit Jenkinsovi v útěku. Beru to plně na sebe. Můj android Ray dodá záznam, na němž mě admirál Neuman osobně pověřil dohledem nad bezpečností Terranie XXXVI. Dokud pozitíří nepřiletí policejní bitevní loď, jsem vaším bezprostředním nadřízeným. Tudíž vás žádám, abyste okamžitě zatkl prokurátora Jenkinse."

"Abychom zachovali úřední postup, musím zavolat soudce. Musí být při tom. Musíme si pospíšet."

Jenkins bydlí v docela pěkné vile kousek za městem. Už hodinu je den a Jenkins, hlavní prokurátor New Corku, brzy vyrazí do práce. Město ještě spí. Po ulicích sem tam projede nějaký vůz. Obrněný trans, v němž sedíme s Patem, parkuje na protější straně ulice.

Slyšíme soudcův kovový hlas: "Na základě informací, které jste mi poskytli vy a kapitán Stone, dávám souhlas se zatčením pana prokurátora. Proveďte to místní policie a žádám vás, abyste nezasahovali. Jste tady jen jako diváci. Nemohu dovolit, aby se v koloniích vyřizovaly nějaké osobní účty."

"Souhlasím," odpovídám, "a děkuji, že jste nám sem dovolil přijet."

Policie obkličí dům a dva inspektoři v černých uniformách zazvoní u dveří. Otevrou se. Jenkins se netváří ani moc překvapeně. Titíž inspektoři ho každý den ráno budí, protože jim podepisuje souhlasy k zadržení.

Jeden inspektor mu podává příkaz k zadržení a Jenkins se zašklebí. Je však mrštný jako had a vytáhnout pistoli je dílem okamžiku. Několikrát vystřelí a oba inspektoři se svalí k zemi. Hned se rozběhne a kolem něj šlehá paprsky.

"Neříkal jsem vám to?" vykřikne Pat. "Je nebezpečný!"

Prokurátor utíká dál a střílí naslepo. Běží k nám, ale patrně si nás ještě nevšiml, protože jsme mezi zaparkovanými civilními transy.

Dobíhá na dostřel. Pat se na něj vrhá. Náraz je tak děsivý, že Jenkins upustí pistoli a ta odletí několik metrů.

Poprvé v životě jsem viděl advokáta mlátit prokurátora a řeknu vám, že je to zvláštní podívaná. Leží na Jenkinsovi a fackuje ho a řve nadávky.

Vrhají se na ně policajti a rvou je od sebe.

"To je ostuda," bručí soudce Hardwick. "Kolonie snad nebudou nikdy civilizované. Ještě štěstí že Jenkinse budou soudit na Zemi. Zřejmě požádám, aby mě vyměnili za modernější model..."

Když bývalý prokurátor nastupuje do transu s pouty na rukou, dojede k nám trans velitele policie.

"Pitomci, vždyť jsem vám povídal, abyste na mě počkali," nadává kapitán Cartling.

Přistoupí k poručíkovi a chrlí na něj nadávky a výhrůžky. Ted' vážně připomíná buldoka, kterému sebrali jeho oblíbenou kost.

Z kapitánova transu vystoupí Mark.

"Dosáhl jsem propuštění Cory," oznamuje. "Setkala se už se Shirley na policejní stanici. Takže to máme za sebou, dáme si dobrou snídani v mém podniku. Už si ani nepamatuju, kdy jsem jedl něco pořádného. A Raye jsem požádal, aby tam přivedl i Cory se Shirley."

Najednou mi není do zpěvu.

"Laura ti nic neřekla? Bar totiž..."

"Cože? Cos mi s ním provedl?"

"Měl jsem tak trošku problémy, ale dá se to všechno opravit."

Mark se už neptá a neklidně nasedá do Cartlingova transu. Přivlastnil si ho. Sotva jsem stačil nastoupit, vyráží.

Za pár minut jsme před Smaragdem.

Laura už nastoupila do práce a pokouší se tam trochu uklidit. Jenže po výbuchu granátu a střelbě z plazmometu toho moc neuklidíte.

Mark nehne ani brvou, všechno si to pěkně prohlédne a potom se obrátí ke mně.

"Takže, Randle... Jsi pořád stejný. Nezapomenu na ten bordel, jaký jsme měli na pokoji, když jsme chodili na akademii. Vidím, že jsi ještě pořádkumilovnější než tenkrát."

"Klid, Marku. Všechno bylo pojištěný. Pojistný teď bude sice poněkud vyšší, ale všechno ti zaplatí. Počkej, najdu nějaký použitelný stůl a pár židlí a Laura nám přinese něco malýho."

Za necelou půlhodinu doráží Ray s Cory a Shirley. Nebudu zastírat, že pocit'uju jistou hrdost, když je vidím na svobodě. Cory se na mě podívá a usměje se. Je to skutečně kus nádherné ženské. Beru si ji stranou, protože si s ní musím něco prodebatovat. Za chvíli se přidáváme k ostatním.

"Se znovuotevřením Smaragdu," prohlašuju, "mě napadlo, že bychom potřebovali číšníci. A Cory mi udělala tu radost, že místo přijímá."

Novinka je uvítána potleskem. Cory se nechce dlouho zdržet. Ráda by uložila Shirley, která přece celou noc nezamhouřila oka. Holčička nám dá všem pusinku a chytá se sestry za ruku. Pat se jim hned nabídl, že je doprovodí.

"A nezapomeňte, Randle," říká mi ještě ve dveřích, "že mám pro vás práci. V pondělí v mé kanceláři, počítejte s tím."

Mark, veden jakýmsi neomylným instinktem, zajde za bar a vytáhne plnou láhev sternu.

"Na pití je ještě brzo, já vím, ale myslel jsem si, že bychom to mohli tak trochu oslavit."

"Oslavit... Oprava člunu tě přijde na pěkný prachy."

"Klídek, hlavně že jsme živí a zdraví. Navíc mě to na nic nepříjde. Neuman slíbil, že to bere na sebe. Dělali jsme pro Vesmírnou policii? Dělali. Takže je naprosto logické, že uhradí fakturu: A Smaragd je pojištěný, jak jsi říkal."

Otráveně se na mě podívá.

"Asi ti to musím říct, Randle. Komise pro nevměšování trvá na svém rozhodnutí. Je mi líto, ale pro Službu už nikdy pracovat nebudeš."

Tahle zpráva mě bolí víc, než jsem čekal, ale rychle se z toho dostávám.

"Co se dá dělat. Myslím, že si na nový život zvyknu, A kdoví? Třeba jednou..."

"Gratuluju. Jsem rád, žeš to takhle zvládl. Takže všechno je zase v nejlepším pořádku."

Najednou se zachmuří.

"Na co myslíš?" ptám se.

"Zrovna mě napadlo, že jsi pojištěný u společnosti, jejímž akcionářem jsem. Ta oprava mě přijde zatraceně draho."

Podíváme se na sebe a rozeřveme se smíchy. Potom ještě tak kecáme o všem možném a nakonec Mark odjede za Rayem na astroport.

Když se za ním zavřou dveře, vidím, že Laura se tváří nějak nešťastně.

"Copak je? Už je přece po všem!"

"Pochopila jsem, proč sis ji najal. Vždyť další číšníci ani nepotřebujeme! Neboj, nebudu vám překážet."

Usmívám se. "Vidíš to úplně špatně, Lauro. Chtěl jsem jí jen nabídnout klidnou práci, aby mohla začít nový život. A mýlíš se, že tvůj podnik nepotřebuje další číšníci."

"Jaký můj podnik?"

"Víš, rozhodl jsem se, že ti ho přepustím. Stejně ho vedeš sama."

"A co budeš dělat ty?"

"Mluvil jsem o tom před chvílí s Patem. Otevřu si detektivní kancelář. Spousta advokátů potřebuje důkladné vyšetřování. Kolonie jsou ještě divoké a detektiv, bývalý příslušník Služby, se může hodit. A navíc mi moje nové povolání nebude bránit v tom, abych tě navštěvoval."

Beru ji kolem pasu. Na chvíli ztuhne, ale pak se podvolí. Na tváři se jí objeví úsměv.

"Nepůjdeme k tobě?" zašeptá. "Mám pocit, že tam ještě není ustláno."

JEAN-PIERRE GAREN
GALAKTICKÁ SPRAVEDLNOST
Mark Stone 29

